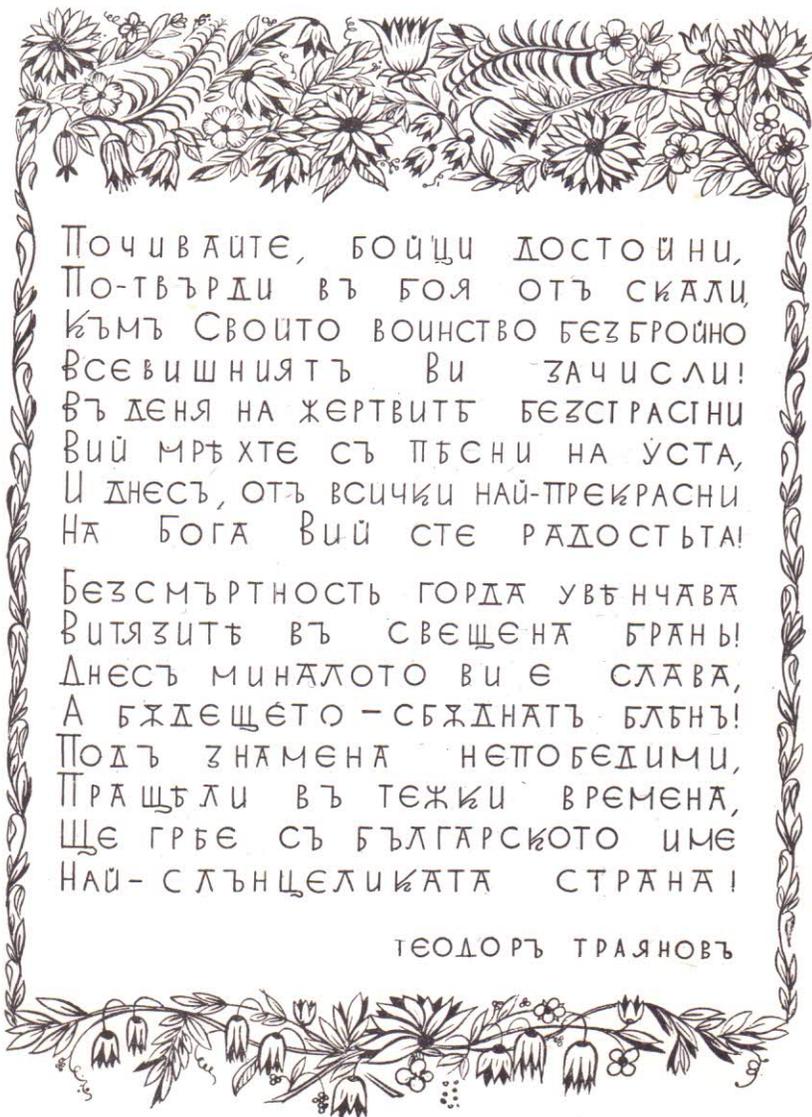

БОРБА®

ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ

ПОЧИВАЙТЕ, БОЙЦИ ДОСТОЙНИ,
ПО-ТВЪРДИ ВЪ БОЯ ОТЪ СИЛИ,
КЪМЪ СВОИТО ВОИНСТВО БЕЗБРОЙНО
ВСЕВИШНИЯТЪ ВИ ЗАЧИСЛИ!
ВЪ ДЕНЯ НА ЖЕРТВИТЪ БЕЗСТРАСНИ
ВИЙ МРЪХТЕ СЪ ПЪСНИ НА УСТА,
И ДНЕСЪ, ОТЪ ВСИЧКИ НАЙ-ПРЕКРАСНИ
НА БОГА ВИЙ СТЕ РАДОСТЪТА!

БЕЗСМЪРТНОСТЪ ГОРДА УВЪНЧАВА
ВИТЯЗИТЪ ВЪ СВЕЩЕНА БРАНА!
ДНЕСЪ МИНАЛОТО ВИ Е СЛАВА,
А БЪДЕЩЕТО - СЪЖДАНАТЪ БЛЪГЪ!
ПОДЪ ЗНАМЕНА НЕПОБЕДИМИ,
ПРАЩЪЛИ ВЪ ТЕЖИИ ВРЕМЕНА,
ЩЕ ГРЪЕ СЪ БЪЛГАРСКОТО ИМЕ
НАЙ-СЛЪНЦЕЛИКАТА СТРАНА!

ТЕОДОРЪ ТРАЯНОВЪ

БОРБА®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
SEPTEMBER 1972

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ЛЪКАРЪ

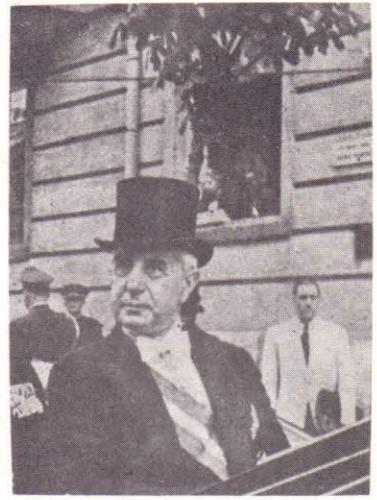
Проф.Д-ръ Гаданъ Сарафовъ
Разстрелянъ на 5 VII 1968

МИНИСТЪРЪ

Генералъ Иванъ Вълковъ
умрѣлъ въ Бѣлене 1958
на 84 годишна възраст

ЦАРСКИ СЪВЕТНИКЪ

Георги Гѣнчевъ
Разстрелянъ на 2 II 1945

Митрополитъ Николай
слуша смъртната си присѣда
Разстрелянъ на 14 III 1945

Капитанъ Иванъ Гълбовъ
окованъ въ вериги отива на разстрелъ
на 12 IX 1944 въ с. Новоселци

Българио, за тебе те умрѣха,
една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ,
и тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха!
И твое то име само катъ мълвѣха,
умираха безъ страхъ.

БОРБА

ВОРВА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P. O. Box 1204 Grand Central Station. New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 21, брой 3

Книжка шестдесет и пета

Септемврий 1972 год.

НОВАТА ПОЛИТИКА НА СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ

КАУЗАТА ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА ПОРОБЕНИТЪ НАРОДИ.

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ.

Външната политика на Съединенитъ Шати навлѣзе вече въ нова фаза, която, да цитираме Президента Никсънъ, се състои "въ преминаване отъ стълкновения и изостряне, къмъ преговори и нормализиране на отношенията" съ Комунистически Китай и Съветския съюзъ. Въ процеса на тѣзи промѣни, Националенъ Китай, дългогодишенъ и лояленъ приятелъ на Съединенитъ Шати, стана жертва още нъ началото, като загуби мѣстото си въ Обществото на Народитъ за смѣтка на Комунистически Китай, въпрѣки усилията на Съединенитъ Шати да предотвратятъ това. Посѣщенията на Президента Никсънъ въ Пекингъ и Москва не се посрѣшнаха благоприятно въ срѣдитъ на емигрантитъ отъ комунистическитъ страни. Причината за това е неизвестността съ която е забулена новата политика и съмненията, дали случая съ Националенъ Китай нѣма да се повтори.

По начало нѣма нищо нередно, щото Президента на Съединенитъ Шати да посѣщава столицитъ на една или друга държава и се срѣща лично съ държавнитъ глави на разни страни, дори вражески. Би било наивно да се оспорва правото на Американския Президентъ да подържа личенъ контактъ и има разговори съ отговорнитъ лица на други страни или пъкъ да се осмжда правителството на Съединенитъ Шати, че то води политиката си на първо мѣсто съобразно интереситъ на страната и народа си.

Въпроса е: какво ново може да се очаква отъ новата политика и отъ Президентскитъ посѣщения и дали това, което ще дойде като резултатъ нѣма да бѣде противъ интереситъ и желанията на нашитъ поробени народи, дали тѣ нѣма да бѣдатъ употребени като размѣнна монета - изоставени, забравени или може би пожертвувани.

Отражението на вътрешното положение, политическия климатъ и настроение е отъ голѣма значение върху външната политика на една държава. Въ това отношение милионитъ емигранти, сега вече граждани на Съединенитъ Шати, могатъ да изиграятъ съдбоносна роля въ бъдащето на тази страна.

Тѣзи именно имигранти, които иматъ нещастната опитностъ въ борбата за свобода и човѣшко достоинство, придобита въ живота имъ въ комунистическитѣ страни, не ще допустнатъ да видятъ новото си отечество заробено отъ комунизма и тѣ ще бждатъ тѣзи, които ще натежнатъ на везнитѣ въ предстояшитѣ избори въ Съединенитѣ Шати презъ ноемврий 1972 година.

Безспорно е, че комунистическата "Пета колона" развива много активна дейностъ ватре въ Съединенитѣ Шати, като резултатъ на което влиянието на лѣвичарски настроени срѣди и групи се увеличава. Този фактъ се потвърди презъ месецъ юлий 1972 година на Конференцията на Демократическата партия въ Майами за избиране на кандидатъ на партията за Президентъ. Лѣвитѣ елементи превзѣха Конференцията, като избраха за партиенъ кандидатъ за Президентъ на Съединенитѣ Шати сенатора Макъ Говернъ, който презъ цѣлото време на своята агитация направи всичко възможно да убеди хората, че той е на крайната лѣвица, което въ сжщностъ е истина. Може още отъ сега да се предполага, каква ще бжде политиката на Съединенитѣ Шати по отношение каузата на поробенитѣ народи за тѣхното освобождение, ако Макъ Говернъ бжде избранъ за Президентъ!

Въ Републиканската партия, тѣкмо напротивъ, се забелязва придвижване на дѣсно. Има приливъ на хора, дѣсно настроени, отъ Демократическата партия къмъ Републиканската. Като резултатъ на тази преориентация може да се очаква, че ако Президентъ Никсънъ бжде преизбранъ, политиката на Съединенитѣ Шати ще вземе едно по-благоприятно отношение къмъ каузата на поробенитѣ народи за възвръщане на свободата имъ.

При миналитѣ избори за Президентъ на Съединенитѣ Шати, така като до сега и дветѣ партии сж водили почти еднаква политика, въпроса се е поставялъ по-скоро за личността на кандидата, неговитѣ качества и възможности. Така, както сега се развиватъ нѣщата, изборитѣ презъ ноемврий 1972 година ще бждатъ поставени на друга база. Американскитѣ граждани този пътъ има да решатъ какъвъ курсъ тѣ желаятъ политиката на страната да има - на лѣво или на дѣсно. За това се очаква, че тѣзи избори ще бждатъ отъ много по-голъмо значение и ще предизвикатъ много голѣмъ интересъ и много по-активно участие отъ страна на гласоподавателитѣ.

Трѣбва да се очаква, че лѣвицата, подпомогната отъ "Петата колона" на комуниститѣ ще развие извънредно голѣма дейностъ и ще се опита да даде решително сражение. Сведенията, които се добиватъ, показватъ, че отъ другата страна - дѣсницата, се очаква сжщото.

Имигрантитѣ отъ различнитѣ страни отъ комунистическитѣ страни, сега вече пълноправни граждани на Съединенитѣ Шати, имайки право съ всички останали да гласуватъ въ изборитѣ за Президентъ на тази страна, сж двадесетъ милиона. Тѣхнитѣ гласове могатъ да допринесатъ извънредно много за наклоняване на везнитѣ на една или друга страна. Отъ тѣхното участие въ изборитѣ и отъ тѣхнитѣ гласове зависи, може да се каже, почти изключително, каква ще бжде бъдащата политика на Съединенитѣ Шати по отношение каузата на поробенитѣ народи за тѣхното освобождение. Едва ли другъ пътъ въ историята на Съединенитѣ Шати имигрантитѣ сж били въ това положение, въ което сж сега - тѣхнитѣ гласове да решатъ въпроса: на къде, по кой пътъ въ утрешния день.

Едва ли ще се отдаде другъ подобенъ случай на емигрантитѣ да подпомогнатъ едновременно своитѣ поробени страни и новото си отечество. Дългъ на всѣки е да работи за пресичане пътя на комунистическата агресия, чиитѣ пипала се простиратъ вече въ различни слоеве на американското общество. Специално българскитѣ политически емигранти трѣбва да припомнятъ всѣкому, че 9 IX 1944 година, когато България падна подъ робство, бѣ последствие на подписанитѣ и отъ Съединенитѣ Шати договори въ Ялта, Потсдамъ и Техеранъ. Нашъ дългъ е да бдимъ и не допускаме тѣзи договори да бждатъ преподписани отново.

КОЙ СЕ ОПИТВА ДА ВЪРНЕ КОЛЕЛОТО НА ИСТОРИЯТА НАЗАДЪ?

Д-ръ Петър Желъзаровъ
Лосъ Анжелесъ, Калифорния.

За да притъпятъ съзнанието на маситѣ и борбата имъ за свобода, да ги примирятъ съ съществуващото положение, комуниститѣ казватъ, че тѣхния строй е призванъ отъ историята да придвижи обществото напредъ, да го издигне и усъвършенствува. Всичкитѣ усилия на капиталистическата система да се спаси отъ неизбежния фаталенъ край сѫ напраздни! Съ разнитѣ реформи, които предприематъ, тѣ само забавятъ собствената си смъртъ, но не могатъ да върнатъ колелото на историята назадъ.

Това се повтаря до втръсване отъ комунистическата пропаганда, но каква е действителността? За всѣки единъ опозналъ комунизма непосредствено и отъ лична опитностъ, той не е нищо друго освенъ единъ държавенъ капитализъмъ, изявенъ въ най-злокачествената възможна форма, лишенъ отъ всѣкаква демократичностъ, крепящъ властта си съ силата на диктатурата и оръжието.

Самитѣ комунисти съзнаватъ очебиинитѣ различия между теория и практика и се мъчатъ да ги обяснятъ съ създаването на нови и непредвидени политико-обществени отношения. Въ действителностъ, обаче, комунизмътъ на практика притежава всичкитѣ отличителни белези на отживѣлия крепостенъ строй. При феодализма политическата властъ и сръдствата за производство и земята сѫ концентрирани въ рѣцетѣ на едно малцинство, докато обезправената маса отъ народа е лишена отъ най-елементарнитѣ политически и икономически свободи. А това сѫ елементитѣ на всѣка диктатура. И при комунистическата диктатура нѣма свобода на личността, която би се проявила въ икономическата сфера, тикайки производството напредъ. Нѣма опозиционни партии, които биха сочили и критикували грѣшкитѣ на управляващата партия и по този начинъ биха пазили личността отъ поробване. Нѣма свобода, всѣки индивидъ да живѣе, където си иска и да работи тамъ, където би билъ най-продуктивенъ и полезенъ, както за себе си, така и за обществото.

Характерно за феодалния робъ бѣ закрепостяването му на едно мѣсто, където трѣбва да работи не собствената си земя, а тази на господаря. Минимална частъ отъ производството остава за него, а голѣмата частъ взима феодала. Не е ли същото сега въ комунистическитѣ страни? Облагодетелствувани сѫ само червенитѣ господари. Само тѣ могатъ да живѣятъ въ голѣмитѣ градове и да ползватъ богатата и печалбитѣ отъ произведеното, чрезъ голѣмитѣ си заплати. Само тѣ могатъ да излизатъ свободно въ чужбина и да разполагатъ съ държавна чужда валута за собствени нужди. Само тѣхнитѣ синове и дѣщери иматъ достѣпъ до чуждитѣ университети, независимо отъ това, дали сѫ способни или не. Само тѣ иматъ достѣпъ до научнитѣ институти, независимо отъ тѣхната подготовка и резултата отъ работата, която биха дали.

Всичко това и много други нѣща липсватъ на обикновения, онеправданъ български гражданинъ. Ако нѣкой отиде самъ за нѣколко дни на гости въ другъ градъ, задължително ще трѣбва да се впише въ домовата книга и чрезъ нея да бѣде държанъ подъ контролъ на милицията за неговото придвижване. Едно отъ най-срамнитѣ за човѣчеството явления въ миналото бѣ продаване и търговия съ труда на хората, характерно за робовладетелския и феодаленъ строй. Днесъ комуниститѣ търгуватъ и продаватъ подъ нова форма труда на своитѣ роби, за трупане на чужда валута. Тази нова форма е износътъ на кадри.

Трудяшиятъ се нѣма право да разполага съ припечеленото отъ него и да закупва каквото си иска. Голѣма частъ отъ неговитѣ пари се взиматъ отъ държавата безвъзмездно, а останалата трѣбва да се вложи въ Корекомъ и отъ тамъ да се закупватъ необходимитѣ му вещи, ако въобще се намѣрятъ. Но, и за това даже, обикновенитѣ граждани нѣматъ право!

Въ комунистическото общество нѣма свобода на мисълта, изказванията, сдруженията, религията. Черквитѣ запуснѣха! Хората не смѣятъ да ходятъ тамъ, защото сѣ следени отъ милицията и това имъ се пише въ досието и съ това се опредѣля тѣхното бъдеще. Българскиятъ работникъ нѣма право да взима стая въ по-добъръ хотелъ, построенъ съ собственитѣ му рѣце, защото този хотелъ е обявенъ само за привилегированитѣ му господари и чужденцитѣ. За управляващитѣ червени феодални и робовладелци има специални магазини съ висококачествени стоки на изключително ниски цени, до които обезправения работникъ нѣма достъпъ. За червенитѣ управници има специални резервати и развѣдници на дивечъ и риба, където само тѣ иматъ право да ловуватъ, безъ ограничения и опредѣлени сезони.

Въпреки наличието на Профсъюзи, работника и служителя нѣма право на стачки и искане на по-добро възнаграждение. Тежко и горко на този, който вдигне гласъ да защити собственитѣ си права! Ако нѣкой способенъ човѣкъ отъ народа измисли нѣкаква рационализация, той получава просешко възнаграждение за това, като голѣма частъ отъ печалбитѣ, които носятъ рационализациитѣ, отиватъ за подобряване на живота на червената прислужка.

Ако даровитъ човѣкъ отъ народа се прояви въ нѣкое изкуство, той нѣма правото да твори така, както чувствува нѣщата, а така, както му заповѣдва партията. Ако нѣкой се разболѣе, той нѣма право на изборъ на лѣкарска помощъ, а му се натрапва този лѣкаръ, който е случайно въ неговия жилищенъ районъ.

Гезброй сѣ примѣритѣ, които показватъ обезправяването на човѣка отъ народа и озаконяването на привилегиитѣ на управляващитѣ комунисти. Въ последно време това озаконяване доби даже конституционна форма, чрезъ измѣнение на тѣхната си конституция. Кой отъ тѣзи елементи съществуватъ въ свободното западно общество и кой отъ двата строя е по-жизнеспособенъ? Сравненията на резултатитѣ, които даватъ дветѣ общества е единствения сигуренъ начинъ да се опредѣли тѣхната стойностъ.

Никой не може да оспори напредѣка и огромния тласкъ на науката и изкуствата въ свободнитѣ западни държави. Въ областта на техниката, медицината, производството, стандарта на живота, космонавтиката и всички други области на науката западнитѣ страни иматъ водещо мѣсто. Какво ново даде на свѣта ето вече 55 години съществуващия комунистически строй? Само мизерия, мжки и робия! Никой комунистъ нѣма вече смѣлостта да твърди, че народа е съ тѣхъ и че сѣ доволни отъ тѣхния строй, особено следъ редицитѣ антикомунистически революции въ поробенитѣ отъ тѣхъ страни, провеждани главно отъ работници и отъ младежта.

Комунистическата партия отдавна е загубила своето значение като идеенъ институтъ, обединяващъ работницитѣ и селянитѣ. Никога процента на работницитѣ, членове на партията не е билъ така нискъ като сега. Огроменъ приръстъ въ това отношение даватъ чиновницитѣ, милиционеритѣ и офицеритѣ отъ войската. Всички тѣзи храненици на държавата се опитватъ да запазятъ топлитѣ си мѣстенца чрезъ червената си партийна книжка.

Комунизмътъ по нишо не се различава отъ отживѣлитѣ феодални и робовладелски строеве. Само че той се развива въ съвременни условия и си служи съ нечувани до сега срдства за измѣчване и убиване на своитѣ жертви. Но никакви тѣхни атомни бомби не ще имъ помогнатъ да спратъ възхода на прогреса и свободата на човѣчеството. Колелото на историята се движи напредъ, но не отъ лажтеорийтѣ на комуниститѣ, а отъ прогресивното, свободолюбиво и културно човѣчество, което неминуемо ще смаже тѣзи, които се опитватъ да го спратъ!

ИЗМЪННИЦИ НА РОДИНАТА.

Димитъръ Личевъ
Парижъ.

Като огромни кораби, чернитѣ облаци плуваха надъ тъмната гора, гонени отъ есенния вѣтър. Тукъ-тамъ презъ пролукитѣ блещукаха звезди. В този срѣднощенъ часъ, две сѣнки се промъкнаха до края на гората и спрѣха за кратъкъ отдихъ. На дѣсно тамъ долу, прозорцитѣ на граничната застава нарушаваха мрака съ своята смразяваща свѣтлина. Предъ тѣхъ ясно се очертаваше телената гранична ограда, съоржана съ специална сигнатурна апаратура, последното съветско постижение за държане народитѣ въ подтисничество и робство.

Двамата другари бързо запълзѣха напредъ. Най-решителниятъ моментъ бѣ настаналъ. Съ ножици направиха близко до земята отворъ и се промъкнаха оттаткъ. Изведнѣжъ затрещѣха автомати: бѣха попаднали на засада. Единиятъ се огъна и едва успѣ да промълви: "Съ мене е свършено, продължавай самъ!". Оцѣлѣлиятъ се затъркаля по нѣкакво нанадолнище, пълзя дълго и съ забѣжки се отдалечи. Скоро врѣвата остана далече задъ гърба му. Седна до едно поточе, накваси засъхналитѣ си уста, пое дълбоко дѣхъ и се почувствува самотенъ и изоставенъ. Цѣлиятъ му животъ изплава предъ него: видѣ своето трудно детство, скѣпия образъ на баща си, загиналъ въ Ловчанскитѣ кариери, нежнитѣ преградки на майка си, умрѣла скоро следъ това въ страшна нищета. Само унижения, тормозъ и подритвания! А сега загуби и най-вѣрния си другаръ!

"Нѣмамъ вече никого, никого" изгена той и очитѣ му плувнаха въ сълзи. Но изведнѣжъ скочи, изправи се и прошепна: "Но азъ оцѣлѣхъ и моята поробена Родина остава въ сърдцето ми. На нея азъ отъ сега посвѣщавамъ живота си!" и закричи бодро на югъ къмъ неизвестността.

На сутринята началника на заставата написа следния рапортъ: "Презъ нощта двама измѣнници на Родината нарушиха границата. Единиятъ бѣ убитъ и на мѣстото заровенъ. Другиятъ успѣ да избѣга".

Това е една кратка история, но характерна за хиляди политически български емигранти, намиращи се днесъ въ свободния свѣтъ. Тѣбиватъ наричани отъ Софийската комунистическа власт: измѣнници на Родината, изроди, предатели на народа, фашисти, безотечественници, капиталисти. Въ действителностъ, единствения грѣхъ на тѣзи "измѣнници на Родината" е тѣхната привързаностъ и вѣрностъ къмъ българската нация, безпредѣлна любовъ къмъ Родината, която любовъ не имъ дава бездейно да гледатъ, какъ вилнѣе червенъ звѣръ надъ башино имъ огнище.

Истинскитѣ предатели на Родината сѣ тѣзи, които властвуватъ въ поробена България и отъ освобождението насамъ сѣ вършили неизмѣримо предателство къмъ своя народъ. "Българската" комунистическа партия до 9 септемврий 1944 година се борѣше да притъпи всѣкакво национално чувство у българина. Понятието Родина съществуваше въ тѣхния речникъ и бѣше използвано дотолкова, доколкото можеше да послужи на тѣхнитѣ безотечествени и интернационални домогвания.

На 9 септемврий 1944 година гаврата имъ съ символитѣ на Родината бѣ безгранична: тѣ оскверниха герба на нацията и поставиха надъ него петолѣчката-символъ на чужда държава, заедно съ датата 1944 година, като че ли България отъ тогава започна да съществува. Националниятъ ни химнъ, химна на свободната българска държава, бѣ замѣненъ съ комунистическа партизанска пѣсенъ, въ която се възхваля любовта имъ къмъ чужда държава и къмъ тѣхния червенъ Богъ.

Върховния законник на страната "Търновската Конституция", изработена от националните ни борци за освобождение от турско иго, бѣ премахната и замѣнена съ "Димитровската", наскоро още веднѣжъ измѣнена и пригодена за окончателното законно превръщане на нашата Родина въ Съветска безправна територия.

Но измѣничеството къмъ Родината, предателството къмъ нацията на така наречената "Българска" комунистическа партия не престана тука. По предварително изработени планове, подъ ръководството, надзора и съ подкрепата на една чужда империалистическа страна, тѣ унищожиха цвѣта на българския народъ: надъ 100,000 наши братя и сестри, начело съ регенти, министри и цѣли състави на Народно Събрание загинаха отъ рѣцетѣ на тѣзи, които наричатъ насъ, политическиятѣ емигранти, предатели на Родината!

Не по-малки предатели на Родината отъ физическите убиинци на българските патриоти, които продължаватъ да вършатъ своите престѣпления и до днесъ, сѣ и тѣзи, които продадоха България икономически на чужда държава. Горчива действителностъ е народната смѣшка, че за пѣленъ параходъ съ жито, който отива отъ България за Съветския съюзъ, въ замѣна получаваме каруца съ слама. Най-ценниятѣ армаганъ, който българските туристи носятъ отъ Съветския Съюзъ сѣ българските цигари СЛЪНЦЕ, които струватъ тамъ три пѣти по-евтино, отколкото въ България. Ако искате да хапнете презъ сезона български плодове, не ще ги намѣритѣ на пазаря въ България, тѣ се намиратъ по сергийтѣ въ Одеса, Москва и Кишиневъ.

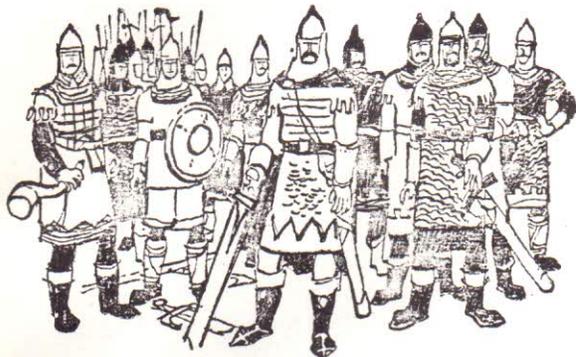
Не стига, че труда на българския робъ се граби въ България отъ неговия модеренъ падишахъ, но и по три синджира роби се изпращатъ да копаятъ въ минитѣ по Уралъ или да сечатъ дърва по Сибирските тундри. Другъ видъ роби сѣ по-щастливитѣ, изпращани въ Западните страни да събиратъ чужда валута, така ценна и необходима за комунистическия шпионажъ на Запада. Тази продажба на роби, разрушава народното стопанство на България и съ право нейните изпълнители могатъ да се наречатъ народни измѣнници.

Но по-честога въ тъмните съвести на тѣзи народни измѣнници се появяватъ просвѣтления, за които тѣ прескѣпо плащатъ следъ това. Комунистическиятѣ министри: Димитъръ Божиловъ, Проф. Иванъ Стефановъ, Трайчо Костовъ, Иванъ Башевъ сѣ прѣсни примѣри за това, какво могатъ да очакватъ тѣзи, които поне малко искатъ да защитятъ народните интереси. Дори единъ Георги Димитровъ, "бащата, учителътъ, слънцето, въздуха на българския народъ", се върна въ видъ на мумия отъ Москва, следъ като се опита за замисли нѣщо, предварително не подпечатано отъ Кремль. Дори 20 години следъ това тази тактика не се промѣни: споменатиятъ вече Иванъ Башевъ, министъръ на Външните работи, отиде да се пѣрзадя съ ски на Витоша и го върнаха въ замразено състояние.

Когато Софийските комунистически блудолизци и тѣхните агентури въ чужбина наричатъ българските национални политически емигранти "измѣнници на Родината", то тѣ трѣбва да знаятъ, че измѣнници сѣ именно тѣзи, които служатъ на окупатора, които наричатъ борцитѣ за свобода фашисти или великобългарски шовинисти, които търгуватъ и продаватъ националните интереси на България, които тероризиратъ и експлоатиратъ българския народъ по директивитѣ на Москва.

Какво по-очебийно доказателство за предателство къмъ Родината е робското подчинение на "Българската" комунистическа партия къмъ своите господари въ Москва? "Българската" комунистическа партия за сега се оглавява отъ Тодоръ Живковъ, който е едно безгрѣбночно животно предъ господаритѣ си, безъ да разсъждава, но само слуша и изпълнява. За заобикалящиятъ го червенъ елитъ, обаче, той е жестокъ и безжалостенъ, за да запази първенството си. За българския народъ, той е единъ отъ най-големитѣ измѣнници на Родината. Интересно е, какъвъ край му е отредило провидението. Сигурно не много славенъ!

Георги П. Боздугановъ
Виена, Австрия.

Въ брой № 60 отъ Януарий 1971 година БОРЕА съобщи за излизането на една рѣдка по замаха си историческа книга, "Столицата на Ханъ-Ювиги Омуртагъ" от Проф. Христо Димовъ-Богоевъ. Заглавието подсѣща, че изследването е за старата ни столица Плиска, но въ сѣщност авторътъ разглежда и освѣтява основни въпроси отъ нашата история и стига до неподозирани заключения.

Името Плиска е било погрѣшно записано съ гръцки букви презъ 822 година, но никой отъ съвременнитѣ специалисти, чужденци или българи, не е схваналъ очевидната му неточност. Авторътъ издирва и установява, че вѣрното му произношение е ПЪЛЪСКА, което възстановено име не е отъ славянски произходъ, а безспорно отъ хуно-български или т.н. прабългарско потекло.

Числеността на покоренитѣ отъ Испериха славяни, дребни византийски съюзници срещу българитѣ, е била незначителна. Едва "седемъ рода", единодушно съобщени отъ тогавашнитѣ историци, очевидно, тѣ сѣ недостатъчни, за да упражнятъ нѣкакво политическо, културно, вѣрско и езиково влияние върху българитѣ. Въ повече, тѣ сѣ били считани за врагове, изгонени отъ источната Дунавска равнина и принудително заселени далечъ на западъ по българо-аварската граница. Испериховата дѣржава не е била "славяно-българска", както почти отъ един вѣкъ насамъ заинтересувани, а сега вече и преднамѣрено комуниститѣ заблуждаватъ българския народъ-дѣржавата ни е била и си остава българска!

Очевидно е, че усвояването на новъ езикъ и религия, не означава задължително и неминуемо изчезването на предишния съществуващъ националенъ характеръ и съзнание. Наложено славянско наречие, два вѣка следъ Испериха и три десетилѣтия следъ покрѣстването, не се дължи на нѣкакво, недоказано и до сега, разрасло се славянско болшинство или негово порасло политическо или културно значение. То е повелено отъ чистокрѣвния български Ханъ-Ювиги Борисъ и едва презъ 893 година, изплашенъ отъ последицитѣ си отъ прибѣрзаното си, неподготвено и кърваво покрѣстване презъ 864-866 години, пропусналъ да си осигури предварително каноническото признание на съществуващия български езикъ за черковенъ. По това време незначителното Моравско княжество още презъ 863 година предвидливо си осигурило тѣхното славянско наречие за черковенъ езикъ въ тѣхната земя.

Казаното до тукъ не изчерпва сбития и оригиналенъ трудъ на Проф. Христо Димовъ-Богоевъ. Темата му служи да разчепка и други заблуждения, станали така популярни еднакво и за поробенитѣ въ България, както и за емигрантитѣ въ чужбина.

Отдавна отречени отъ науката, включително и Съветската, ако сѣдимъ по цитираното отъ автора, тѣ сѣ дѣло още преди 9 септемврий 1944 година на наши угодничави и наивни историци, едни утописти, други прикрити социалисти и трети-неизцѣрими славофили и русофили. Годаинитѣ между дветѣ Свѣтовни войни сѣ били изглежда недостатъчни за опровергаването имъ. Премълчани, надали нѣкой би предвидилъ тогава, че ще паднатъ като зрѣлъ плодъ въ комунистическия пропаганденъ кошъ. Срѣзно използвани, тѣ сѣ срѣдство сега за неусѣтното ни и окончателно обезличаване и поглѣщане.

Срещу узаконеното схващане, че българската държава е била основана отъ Испериха, презъ 689 година, авторътъ противопоставя всички известни стари лѣтописци както и съвременнитѣ български учени, предимно комунисти, които, както е известно пишатъ и тълкуватъ по заповѣдь. Истината е, че първата исторически доказана съ българско име държава изцѣло върху Европейска територия, е основана презъ 453 година отъ Ханъ Ирникъ, любимия най-малкъ синъ на Атила. Противъ заседналото убеждение, че българитѣ сѣ се числѣли къмъ така наречения Хунски съюзъ разбираме обратното, а именно, че българскиятъ народъ е билъ неговия челенъ раководителъ и че самиятъ Атила и Ирникъ сѣ отъ български произходъ.

Друго едно заседнало убеждение е, че Царъ Борисъ I е билъ първия нашъ покръстенъ държавенъ глава и че той първи билъ въвелъ християнството и писменността всрѣдъ считания дотогава "безграмотенъ" български народъ. Проф. Димовъ-Богоевъ, позовавайки се на древни лѣтописци и съвременни специалисти доказва, че още презъ II вѣкъ сл. Хр. сме си служили съ Руническа писменность, и че отъ Царъ Борисъ I наложеното християнство презъ IX вѣкъ е, въ сжщность третото по редъ. Почти три и половина вѣка преди, то е било въведено безъ насилия и сѣчь, отговорящо на чистата и начална вѣра на Христа, дѣло на арменскитѣ Епископи Кардостъ и Макарий презъ 515 година, които създали нова и втора по редъ писменность следъ Руническата и превѣли презъ 522 година църковнитѣ книги на народенъ български езикъ, а не на славянски, съмнително разбираемъ за дѣдитѣ ни презъ IX вѣкъ. Почти по сжщото време се отнася и покръстването презъ 528 година на забравения отъ всички насъ Ханъ Гродъ.

Второто миролюбиво християнизирание, проникнало и заседнало много по-широко и дълбоко, става презъ 619 година, когато бащата на Испериха, Кубратъ, се е покръстилъ заедно съ боляритѣ и женитѣ имъ, както и ханскитѣ тѣлохранители. За това събитие съобщаватъ, както Епископъ Йоанъ Никуиски, така и самиятъ Цариградски Патриархъ Никифоръ, бившъ Императорски секретаръ, сигурно по-точно осведомени, отколкото съвременнитѣ комунистически историци отъ Българската Академия на Наукитѣ въ София.

Невъроятно би било, че сжщия този Ханъ Кубратъ, възпитанъ и кръстенъ въ Цариградъ се е завърналъ въ България, където е ханувалъ безъ столица е пренебрегналъ кръщавката на собственитѣ си синове Батбаянъ, Котрагъ и Исперихъ. Предвидъ, че още никой не е доказалъ, че нѣкои отъ братята се е отмѣтналъ отъ покръстването си, авторътъ счита, че Исперихъ въ частность е билъ и останалъ християнинъ.

Въ заключение: сжществуващата подъ българско име наша държава още презъ V вѣкъ, не би могла да бѣде основана презъ VII вѣкъ и станала известна едва презъ IX вѣкъ. Пълска е невъзможно да е била първата българска столица. Климентовата азбука, създадена по гръцки образецъ, замѣства измислената отъ Константинъ/Кирилъ/ азбука, която отъ своя страна предхожда гръцката, употребявана въ ханскитѣ така наречени прабългарски надписи. Най-старата българска писменность Руническата, създадена от Епископитѣ Кардостъ и Макарий, фактически продължила всрѣдъ народа чакъ до X вѣкъ, споредъ изричното съобщение на Черноризецъ Храбри.

Досегашната немарливостъ на едни, късогледие на други и фалшификации на трети, предхождатъ първата Свѣтвна война и тѣ сѣ истинскитѣ отговорни за невѣроятното ни самосвиване и нарочно скъсяване на българската култура и битие.

Книгата е на български, струва 2 долара и се доставя отъ автора:
Prof. Dimoff-Bogoeff. 303 Highland Ave, Syracuse, N. Y. 13203, U. S. A.

Д-ръ Георги Паприковъ

ЦАРЬ ФЕРДИНАНДЪ I
ОСНОВАТЕЛЪ НА ОРДЕНА.

По силата на Берлинския договоръ отъ 13 VII 1878 година българското племе бѣ раздѣлено на: полусамостоятелно Княжество въ Мизия, Источна Румелия въ Тракия, Моравско - дадено на Сърбия, Добруджа на Румъния, а Македония и Одринско останаха още подъ турско робство. Диктатътъ на Великитѣ сили огорчи много изстрадалия български народъ, но той не се отчая, а заработи за своята самостоятелностъ и обединение съ още по-голѣма енергия и воля.

Презъ 1908 година международната обстановка се очерта благоприятно за нашата страна и българското правителство, начело съ Александъръ Малиновъ, често и съ Царь Фердинандъ I посѣщавали европейскитѣ столици, за да подготвятъ Независимостта на България. Австро-Унгария, която съ аспирациитѣ си за турскитѣ провинции Босна и Херцеговина е имала смѣтка отъ една силна България, също така и Русия стремяща се за излазъ на Пролититѣ, съчувствували на българската кауза, като обещавали своята подкрепа. Въ време на честото отсъствие на Царя и на Министър-Председателя, страната се е ръководила отъ тѣхния замѣстникъ-Министъра на Външнитѣ Дѣла Генералъ Паприковъ.

На 21 Септемврий 1908 година Царь Фердинандъ I и Малиновъ пристигнали отъ Европа по Дунава въ Русе. Веднага се качватъ на файтони и заминаватъ за Търново. На другия денъ - 22 Септемврий 1908 година - Царь Фердинандъ I, заобиколенъ отъ цѣлия Министерски съветъ, Генералитета, Висшето духовенство и хиляденъ народъ, стъпилъ на развалинитѣ на Царевецъ тържествено прокламиралъ Независимостта на България, вече не като васално на Султана Княжество, но като самостоятелно Царство, като замѣнилъ титлата на Държавния глава отъ Князь на Царь. Този политически актъ, най-важния следъ освобождението ни отъ турцитѣ, подготвенъ отлично дипломатически и военно, скоро е билъ признатъ отъ Великитѣ сили, а следъ заплащане на 82 милиона златни лева и отъ Турция.

За овѣковѣчаване на това историческо събитие и като благодарностъ къмъ тѣзи, които го проведоха, а също и за всички, които допринесоха или биха допринесли за запазването на българщината или на българската държава, Царь Фердинандъ I учредява на 18 Май 1909 година единъ Орденъ, нареченъ на имената на българскитѣ равноапостоли Св. Св. Кирилъ и Методий.

Ордена "СВЕТИ РАВНОАПОСТОЛИ КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ" е най-голѣмото българско отличие и има само една степенъ, като неговитѣ носители получаватъ званieto Кавалери и могатъ да бѣдатъ само християни. Ордена не е наследственъ, но остава въ семейството на носителя следъ неговата смъртъ. Ордена е направенъ отъ солидно злато, сребро и емайль. Понеже всѣки Орденъ е изработенъ индивидуално, то въ портретитѣ на светиитѣ и на Серафима има вариации въ изображенията. Орденитѣ са изработвани въ различни периоди, въ повечето случаи отъ придворнитѣ златари на Австрийския Императорски Дворъ.

На 9 Септемврий 1944 година, следъ като България падна подъ робство, комуниститѣ премахнаха всички български Ордени, включително и Ордена "Свети Равноапостоли Кирилъ и Методий". Всички тѣзи Ордени, обаче, по Конституция и законъ съществуватъ въ емиграция, като Великъ Магистъръ си остава за винаги Българскитѣ Царь, където и да се намира Той, въ Родината или въ изгнание.

Съ Ордена "Свети Равноапостоли Кирилъ и Методий" са били отличени само 14 души българи и 8 души чужденци. Отъ българитѣ, освенъ Великиятъ Магистъръ и Неговитѣ наследници:

- Н. В. ФЕРДИНАНДЪ I, Царъ на Българитѣ /1909/
- Н. В. БОРИСЪ, Князь Търновски /1912/
- Н. В. КИРИЛЪ, Князь Преславски /1914/
- Н. В. СИМЕОНЪ II, Царъ на Българитѣ /1943/

като първи получаватъ Ордена едни отъ създателитѣ на Независимостта на България:

- АЛЕКСАНДЪРЪ МАЛИНОВЪ, Министъръ-Председателъ
- ГЕНЕРАЛЪ СТЕФАНЪ ПАПРИКОВЪ, Министъръ
- ГЕНЕРАЛЪ ДАНАЙЛЪ НИКОЛАЕВЪ, Министъръ

всички получили Ордена презъ 1909 година. Освенъ на тѣхъ съ Ордена се награждаватъ:

- ЙОСИФЪ I, Български Екзархъ /1912/
- ИВАНЪ ЕВСТАТИЕВЪ ГЕШЕВЪ, Министъръ /1913/
- ИВАНЪ ПЪЕВЪ-ПЛАЧКОВЪ, Общественикъ /1914/
- ГЕНЕРАЛЪ РАЧО ПЕТРОВЪ, Министъръ /1915/
- Д-РЪ ВАСИЛЪ РАДОСЛАВОВЪ, Министъръ /1918/
- ИВАНЪ ВАЗОВЪ, Народенъ поетъ /1920/
- СИМЕОНЪ, Митрополитъ Варненски /1922/.

Съ Ордена са били удостоени следнитѣ чужденци:

- Н. В. НИКОЛАЙ II, Императоръ на Русия
- Н. В. ФРАНЦЪ ЙОСИФЪ, Императоръ на Австро-Унгария
- Н. В. ВИХЕЛМЪ II, Императоръ на Германия
- Н. В. НИКИТА I, Князь на Черна Гора и още 4 души.

ВЕЛИКОТО ОГЪРЛИЕ.

Ордена "СВЕТИ РАВНОАПОСТОЛИ КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ" се състои отъ:

КРЪСТЪ: 76½ м. м. На лицевата страна свѣтло синъ емайль съ широки златни рабове, между яглитѣ изпъкнали златни лилии върху червени пламъци. Въ срѣдата, въ кръгъ портретитѣ на Равноапостолитѣ въ естествени бои, обградени съ надписъ на латински: "Отъ Истока идва свѣтлината". На обратната страна, въ центъра е монограма на Царъ Фердинандъ I обграденъ съ надписъ, също на латински езикъ: "18 Май 1909", датата на основаването на Ордена.

ЗВЕЗДА: 76½ м. м. осмоугълненъ кръстъ съ сребърни лилии върху червено емайлирани пламъци въ яглитѣ. Въ срѣдата червено емайлиранъ Серафимъ въ естествени бои съ 6 криле. Звездата се носи на лѣвата страна на гърдитѣ надъ всички Ордени.

ОГЪРЛИЕ: Голѣмо-състои се отъ 26 на брой 4 см. съединени помежду пламъци, върху тѣхъ положени три вида емблеми: Лъв, Лилия и Вензела на Царя. Въ срѣдата на Огърлието виси Серафима, а на него на златна верижка Кръста на Ордена. Малко: 12 овални плочки отъ червенъ емайль въ сѣщия редъ и видъ като голѣмото.

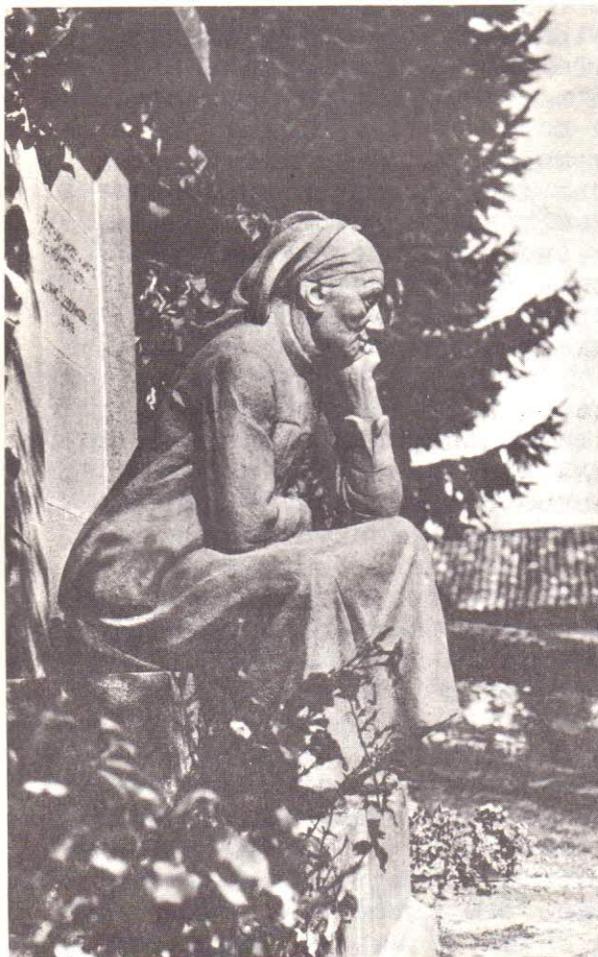
ШАРФЪ: 103 м. м. широка лента отъ златисто-жълто моаре. Носи се презъ лѣвото рамо, като Ордена се закача надъ дѣсното бедро.

По значение, достойнство и естетика на изработката Ордена е единъ отъ първитѣ въ колекцията на свѣтовнитѣ Отличия и се цени като такъвъ отъ всички, които иматъ чувство на гордостъ.

ЗВЕЗДАТА.

/ Даденитѣ на снимкитѣ Ордени са отъ колекцията на автора, получила презъ 1966 и 1971 година две Първи награди на Свѣтовнитѣ Изложения на Ордени /

Борисъ А. Илиевъ
Копенхагенъ, Дания.

Ако нѣкога имамъ възможност, на мѣстото на лагера "Богдановъ Долъ" бихъ поставилъ единъ огроменъ гранитенъ камъкъ надписанъ съ мисълта на Максимъ Горки: "Човѣкъ, това звучи гордо!" - като глупостъ на глупостята!

Лагерътъ "Богдановъ Долъ" се намираше на два километра отъ самата мина, която е на около 35 км. югозападно отъ Перникъ въ една почти ненаселена мѣстностъ. До тази мина тогава, презъ 1950 година, пъкъ дори и до сега, се отива по единствения лошъ пътъ, криволичащъ изъ планинскитѣ масиви. Само на западната страна, на мѣстото където бѣше лагерътъ, минава еднопосочна желѣзопътна линия, по която профучаваха товарни композиции и много рѣдко патнически влакове. Лагерътъ заемаше една площъ приблизително отъ три хектара. Той бѣше обграденъ съ тройно приплетена бодлива телъ, натоварена съ токъ отъ високо напрежение. На всѣки жгълъ се издигаха 5 метрови кули, отъ където милиционеритѣ съ заредени автомати контролираха не само лагера, но и голѣма площъ около него.

Въ южната частъ, въ триетажно здание бѣха жилищнитѣ помѣщения на "възпитаницитѣ", въ западната частъ бѣха канцелариитѣ, "културно-просвѣтния" клубъ и други помощни отдѣления: шивалня, обушарница, бръснарница и други. Отъ къмъ северната страна въ дървени постройки бѣха

кухнята, лафката и нѣкакви складове. Предъ тѣхъ, забодени въ земята имаше две дълги маси, на които ние се хранѣхме прави и при слънчевъ пекъ и при лошо време. Въ источната частъ, където бѣше и главния входъ се намираше кино-салона за събрания, възпитания и по нѣкога кинопрожекция. Тука ставаха много рѣдкитѣ свиждания съ близкитѣ ни. Въ този лагеръ прекарахъ 7 месеца заедно съ около 1,000 лагерници. Тѣ бѣха бивши офицери, легионери, политически дейци и много изключени и вѣдворени студенти. За живота въ лагера, за самитѣ "възпитаници" и "възпитатели" ще разкажа другъ пътъ. Сега ще се опитамъ да опиша една случка, оставила дълбоки следи въ паметята на намиращитѣ се този день въ лагера.

Както всѣка сутринъ, и този день следъ закуска, свободнитѣ отъ втора смѣна бѣхме се прибрали въ помѣщенията. Тамъ обикновено всѣки пишеше писма, като Цвѣти Ивановъ /редакторъ на "Свободенъ Народъ", същата година убитъ въ "Бѣлене"/други се кърпѣха, трети или дремѣха или се пощѣха. Отговорникътъ на смѣната, също лагеристъ Славчо Доброджалиевъ се бѣше изправилъ до прозореца и съ тѣга наблюдаваше настѣпващата пролѣтъ навънъ. По едно време той извика: "Вижте, вижте, една жена, една стара жена!". Всички рипнахме и се напругахме на двата прозореца, нѣкои се качиха на горнитѣ нарове и отъ тамъ надвесиха надъ насъ глави. Навънъ, отвѣдъ телената мрежа, една възрастна жена се мчеше да се доближи до оградата, срещу спалнитѣ помѣщения. Но щомъ доближаваше до нея, едно огромно милиционерско куче съ рѣмжене се спускаше. Жената хвърляше набърже на земята едно чердже и лѣгаше на него, макаръ, че земята бѣше мокра и кална.

Кучето се спираше и се отдръпваше назадъ. Милиционеритъ гледаха съ интересъ и не реагираха: тѣ виждаха, че жената е безопасна и тази игра имъ се харесваше. Жената си поотпочиваше малко легнала, после пакъ започваше опититѣ си съ черджето. Кучето налиташе на нея и тя, милата, пакъ хвърляше черджето на земята и лѣгаше на него.

"Какво ли търси тази жена?" попита нѣкои. "Навѣрно иска да зърне нѣкого отъ насъ. Коя е тя? Горкичката!" - говорихме за нея. Така играта между нея и кучето продължи дълго време. Най-сетне тя се умори и се отпусна на черждето, после пристѣпвайки бавно и предпазливо се доближи до оградата. Този пътъ кучето я изпревари и съ рѣмжене се нахвърли върху нея. Горката жена съ ужасъ изпищя и легна на мократа и кална земя, безъ да успѣе да подложи черджето подъ себе си, което изхвъркна отъ рѣцетѣ ѝ. Ние отвърнахме глави. Когато погледнахме отново, се зарадвахме: кучето се бѣше оттеглило и дебиѣше, а тя горкичката, плачеше съ гласъ. Ние гледахме съ свити сърдца. Милиционеритѣ отъ кулитѣ се превиваха отъ смѣхъ. Бѣше минало доста време и Добруджалиевъ изкомандува за обѣдъ и ние напуснахме прозорцитѣ. Когато се върнахме, жената бѣше изчезнала.

Наближаваше време за работа. Строихме се въ двора и следъ провѣрка тръгнахме охранявани отъ 20 милиционери съ автомати, командувани отъ старшината Митковъ. Пътятъ завиваше покрай самата телена ограда къмъ Перникъ и презъ нивитѣ и ливадитѣ водѣше къмъ мината. Когато излѣзохме отъ портала и завихме на лѣво, на завоя отъ нѣкакъвъ храстъ изкочи човѣкъ. "Жената, жената!" извикаха мнозина отъ другаритѣ ми. Азъ бѣхъ вътре въ строя и не виждахъ добре. Когато се поотдръпнахъ малко и излѣзохъ въ страни, на около 50 метра отъ насъ бѣше тя. Изтръпнахъ! Майка ми! Тя се взираше въ редицитѣ и когато ме съзря вдигна рѣка и съ пълненъ гласъ извика: "Боре, чедо! Какъ си?". Не бѣше ме виждала близо 8 месеца и не знаеше къде съмъ. Какъ бѣше разбрала? Какъ бѣше дошла тука? "Боре, чедо!" повтаряше тя и махаше рѣка. "Майко", викнахъ азъ, "Добре съмъ!" и махахъ скѣсаното войнишко кепе. "Не бой се, чедо! Не бойте се, момчета!", приплакваше тя. "Ти не си майка, а кучка", изрѣмжа старшината и изпрати единъ милиционеръ да се справи съ нея. Тя видя опасността, отдръпна се назадъ, продължавайки да вика: "Момчета, Богъ е съ васъ! Той ви пази! Ше свърши и тази мъка! Дръжте се юнашки!" Милиционерътъ изтърча, удари я по гърдитѣ съ автомата и тя падна въ локвата калъ. "Мълчи, кучко такава", викаше той. "Ти си куче. Вие сте звѣрове, а не хора", отвърна тя. "А бе, ти не можешъ ли да накарашъ тази пикла да мълкне", скара му се старшината. Милиционерътъ отново се доближи до нея и и се наведе надъ майка ми, която, както бѣше паднала въ калъта, махаше рѣце и викаше: "Всичко е наредъ! Горе главитѣ, момчета! Богъ е съ васъ!".

Изтръпнали, ние бѣхме спрѣли, готови за всичко. Усѣтили това, охраната насочи зареденитѣ автомати къмъ насъ. Другъ милиционеръ изтича къмъ майка ми, хвана я за главата и завря лицето ѝ въ калъта. Азъ полудѣхъ! Спуснахъ се натамъ, но два удара съ автомати ме повалиха на земята. Дотича Иванъ Костадиновъ и други приятели, вдигнаха ме бързо и ме скриха въ плътната вече редица. Цвѣти Ивановъ се доближи до мене, хвана ме подъ рѣка и ми каза: "Не, братко! Не бива!". "Но тя е майка ми, Цвѣти!". "Не, грѣшишъ, моето момче, тя не е само твоята майка. Тя е нашата майка! Но, не бива! Ше ни избиятъ!".

Подъ заплахата на 20 насочени автомата и строгата заповѣдъ на старшината, ние тръгнахме. Какво стана съ майка ми - тревожихъ се азъ. Да не би онѣзи гадове да я удавиха въ калъта? Не следъ малко чухме сладкия ѝ гласъ: "Довиждане, момчета! Довиждане, чедо! Богъ да ви пази!". Ние продължихме къмъ мината. Гласътъ постепенно се загубваше въ далечината. Вървѣхме мълчаливо съ наведени глави. Виждали ли сте мъже, корави мъже, да плачатъ съ ей такива сълзи? До мене Цвѣти Ивановъ, хваналъ ме подъ рѣка, бѣше далъ воля на сълзитѣ си. Отъ лѣво, младсто попче, съ едва набояли мустачки, ридаеше съ гласъ. Азъ не чувствувахъ болки отъ ударитѣ. Лицето ми бѣше облѣно съ сълзи и сърдцето ми биеше лудо.

Този път, предъ входа на мината, въ влажния и студенъ априлски день, на провѣрката за скрити цигари, почти половината отъ насъ бѣха съблечени напълно голи. Когато нашата закрилица - дълбоката и топла мина - ни погълна, ние се поуспокоихме. Отдохме на работнитѣ си мѣста. Азъ бѣхъ неспокоенъ и силно развълнуванъ. Работѣхъ на трето безконечно вѣже и прехвърляхъ пълнитѣ или празни вагонетки отъ това вѣже на главното или обратно. Но при една вагонетка изпуснахъ навреме да откача и закача задържащия автоматъ и тя, пълна съ ваглища, полетя надолу къмъ главния входъ. Следъ малко се чу силенъ трѣсъкъ и осветлението угасна. Работата по разчистване на задрѣстения път и отстраняване на повредата на хаспела спря за близо 4 часа. На другия день ни лишиха отъ храна. Добре, че не се разбра, кой е виновенъ.

За всичко случило се, особено за майка ми, изядохъ два яки шамара отъ коменданта капитанъ Герешановъ и наказание - 5 години допълнително въдворяване. Когато отдохме пакъ на работа, отъ малцината цивилни работници - специалисти разбрахме, че селяни прибрали отъ пътя нѣкаква жена, нагостили я, отпочинала си добре и късно вечерта я завели съ колата чакъ до Перникъ.

И днесъ много често си спомнямъ за този случай. Моята майка е винаги съ мене въ труднитѣ моменти. Тя бѣше страдала много покрай мене и по-голѣмия ми братъ Димитъръ, загиналъ трагично въ Психиатричната болница въ Бѣла. Но тя бѣше юнашка жена и мъжки се борѣше за насъ - като всѣка майка. Тя се срѣща съ кръволака Червенковъ, съ следователя-сидистъ майоръ Мановъ отъ Държавна Сигурностъ, когато бѣхъ подъ следствие презъ 1962 година и успѣ да ме спаси отъ изселване въ село Куфалджа, Добруджа, следъ излизането ми отъ затвора.

Азъ си признавамъ: моята майка бѣше много по-голѣмъ герой отъ мене, а бѣше обикновена жена, безграмотна! Никюга не ще забравя последнитѣ минути отъ нейния животъ. Лежеше безнадеждно болна, едва дишаше и не можеше да говори. Азъ бѣхъ седналъ на леглото до нея и държахъ истиващата ѝ вече ръка. По едно време тя съ мъка отвори очи, отправи изгасващъ погледъ къмъ мене, после къмъ радиото и пакъ къмъ мене, сякашъ ме питаше: "Какво стана, сине? Ще си ходятъ ли?". Ставаше въпросъ за комуниститѣ. "Да, майко", излъгахъ я азъ, "отиватъ си!". Дали отъ радост или отъ тъга, че не ще дочака така очаквания и мечтанъ отъ нея день, отъ очитѣ ѝ се отрониха сълзи, катурнаха се по избѣлѣлитѣ ѝ бузи и се спрѣжа на брадичката. Азъ се наведохъ и цѣлунахъ последната животворна майчина сила... Тя бѣше предала Богу духъ!

СКРИТИ ВОПЛИ

ДИМЧО ДЕБЕЛЯНОВЪ

Да се звърнеш в бащината къща,
когато вечерта смирено гасне
и тихи пазви тиха нош разгрѣща
да приласкае скръбни и нещастни.
Кат бreme хвърлил черната умора,
що безутешни дни ти завещаха —
ти с плахи стѣпки да събудиш в двора
пред гостенин очакван радост плаха.

Да те пресрещне старата на прага
и сложил чело на безсилно рамо,
да чезнеш в нейната усмивка блага
и дълго да повтаряш: мамо, мамо
Смирено влязъл в стаята позната,
последна твоя пристан и заслона,
да шпнеш тихи думи в тишината,
впил морен поглед в старата икона:
аз дойдох да дочакам мирен заник,
че мойто слънце своя път измина.

О, скрити вопли на печален странник,
напрасно спомнил майка и родина!

Здравата и честна българска книга, отдавна изчезнала от Родината, е станала рѣдкостъ и въ Свободния свѣтъ. Миналото и старата ни култура сѣ забранени въ България, но сѣ неизвестни и за мнозина отъ българскитѣ емигранти, едни погълнати отъ грижи, други нехаещи, трети-всезнаещи.

На Септемврий 1944, нашето минало и настояще стана комунистически монополъ. Написването на нова марксистическа българска история бѣ повѣрено на "Българската Академия на Наукитѣ". Първата ѣ задача бѣ да се самоотрече, че е българска, академическа и научна. За да докаже това, пристъпи веднага къмъ ратайско фалшифициране на миналото ни. Следъ като се звърши успѣшно съ притяпяването на запрения въ тъмница български народъ, комуниститѣ погледнаха навънъ и решиха, че е дошелъ и нашия часъ. Станало имъ мило и свидно за недокланитѣ отъ тѣхъ и спасили се отъ разстрелване български емигранти!

Палачътъ на българския народъ и международния мошеникъ - Г. Димитровъ.

За тази благотворителна задача се зае марксистическо нѣкакво органче, изкокнало внезапно на бѣлѣ свѣтъ и заронило едри сълзи за насъ-емигрантитѣ. Запретнало се е да ни убеждава, че било разхубавило Родината ни, като

редовно ни поднася цвѣтни снимки и съмнителни четива за миналото и културата ни печати лигави биографии и престъпнически спомени на предатели, изкарвайки ги герои и се напѣва до спукване, за да "подържа и буди"...българската ни свѣсть! Родено, за да разпространява зарази, измами и лъжи отъ 28 години насамъ, предлага ежемесечно това органче прелеститѣ си безплатно и натрапчиво на всичко живо и мъртво въ емигрантскитѣ срѣди. Въ последния си брой печати сѣ безсрамно нахалство твърдението, че нѣкои си Георги Димитровъ "билъ въ сърдцата на емигрантитѣ"! Името на това безсрамно недоносче е "СЛАВЯНИ".

Избраното название на органчето-будителъ, тази натруфена славянска красавица отъ шавливъ нравъ и премълчанъ произходъ, не е случайно. То е било предълго обсъждано отъ "Българската Академия на Наукитѣ", всестранно оглеждано отъ Комунистическата партия, прецеждано и накрая благословено отъ върховната властъ въ поробена България. Доживѣхме да чуемъ първото имъ единодушно признание за извършеното злодеяние: "СЛАВЯНИ" доказва, че недорасли до опредѣлено национално съзнание, като сѣ си останали до ХХ вѣкъ безродници-славяни, безъ държавенъ произходъ и само отъ четвъртъ вѣкъ насамъ, сѣ престанали да лъжатъ, че нѣкога сѣ били българи.

Накрая се разбрахме: били сме българи за тѣхъ, докато успѣятъ да ни съблзнятъ и превиятъ врата, а сега сме "славяни", докато успѣятъ да ни претяпятъ, обезличатъ и претопятъ! Но дали този безспиренъ марксистически прогресъ ще пусне котва нѣкога и ще се спре? Какво ли ново национално и "осъзнаваеще" име ще скимне на търтеитѣ комунисти да ни подхвърлятъ за Заговезни или на Първи Май?

Както е тръгнало, за предвиждане е, че "славянскитѣ" ни дни сѣ решени вече и преброени: емигранти и пролетарии, очаквайте да получите въ замѣна на лѣскавитѣ славянски страници по торбичка отъ парчета шарено стѣкло, ефтини маниста и случайно попаднала тамъ леблебия или шекерче. Тѣ ще ви спомнятъ за разхубавяваната и гладуваща Родина и "осъзнаятъ" за истинската четирикрака порода на марксиститѣ ни първенци: закачени на опашкитѣ си, тѣ продължаватъ дѣ сѣ вѣрни на предцитѣ си и се люлѣятъ, за да разхубавяватъ лѣсоветѣ на нещастна България, станала вече по-лоша и отъ Африканска джунгла.

БОТЕВИЯТЪ ЗНАМЕНОСЕЦЪ - НИКОЛА ХР. СИМОВЪ-КУРОТО,

ПАТРОНЪ НА ЛЕГИОНЕРИТЪ ВЪ ТЪРГОВИШЕ.

НИКОЛА ХРИСТОВЪ СИМОВЪ, нареченъ КУРОТО е роденъ въ градъ Ески Джумая, сега Търговище около 1845 година. По занаятъ билъ абаджия и продавалъ по Тузлушкитѣ турски села съ конь антерии, потури и памукъ. По темпераментъ билъ буенъ и непокоренъ на турцитѣ. Бабаитлъка му станалъ толкова известенъ, че дори и турцитѣ ходили при него да търсятъ помощъ. На годината влизалъ по двадесетъ пати въ затвора, както пише Захари Стояновъ въ Ботевата си биография, все за едно и също: че пукалъ глави на турскитѣ чапкъни и немилостиво се биелъ съ тѣхъ, безъ да прави разлика, че е позоренъ рая.

Още съ основаването на Тайния Революционенъ Комитетъ въ Ески Джумая презъ 1872 година, Симовъ се включва въ неговия съставъ и отдава всичкитѣ си сили за народното въстание. Въ края на същата година той е арестуванъ отъ турцитѣ и отведенъ въ Русе. Отъ тука успѣва да избѣга отъ затвора и се прехвърля презъ Дунава.

НИКОЛА СИМОВЪ-КУРОТО

Въ Румѣния Курото се отдава изключително на революционна дейность, като взима живо участие въ подготовката на Старозагорското и Априлско въстания. Когато Христо Ботевъ подготва четата си, Курото е единъ отъ първитѣ доброволци. На 17 Май 1876 година на парахода "Гадецки" Ботевъ тържествено му повѣрява знамето на четата. Ето какво пише Захари Стояновъ по този поводъ:

"Байракътъ! Скоро байракътъ да се развие! - казалъ войводата на своитѣ адютанти. Никола Обретеновъ развързалъ бѣлата бохча и прострялъ знамето върху една маса. Матрозитѣ бързо намѣрили една гладка върлина, върху която го заковали. Това знаме било отъ чисто зеленъ коприненъ платъ съ лъвъ отъ сърма посрѣдъ и съ сърмени пискюли отъ двата краища. То бѣше осветявано отъ Червеноводската чета - съ него Върбанъ Войвода потегли отъ Червена Вода за Търново".

"Когато всички било готово Ботевъ извикалъ Курото, сухо-тънко момче, най-високото по ръстъ между всичкитѣ, и известно съ своята пѣргавина и лекостъ комуто подалъ знамето".

"Куру, прекръсти се и го цѣлуни. Съ него да паднешъ и умрѣлъ вече, душманитѣ да не може да го изтрѣгне отъ ръцетѣ ти", казалъ Ботевъ. Тържествено Курото развѣлъ зеления байракъ всрѣдъ парахода.

На следващия день въ неравенъ бой съ турския аскеръ знаменосецътъ на Ботевъ, Курото падналъ пронизанъ отъ вражески куршумъ, но не далъ знамето на душманитѣ! Така се изпълнила мечтата му: да даде и живота си за свободата на Родината.

Единъ такъвъ животъ отдаденъ всецѣло и беззаветно въ служба на Родината, любовта къмъ която бѣ по-силна и отъ любовта къмъ самия себе си, не можаха да останатъ забулени, да не възбудятъ впечатление, да не предизвикатъ уважение, възторгъ и да не бждатъ свѣтълъ примѣръ за националната българска младежъ. Ето защо, когато на 13 Ноемврий 1931 по-буднитѣ национално мислящи младежи отъ Търговишка околия се събраха и основаха мѣстния клонъ на БЪЛГАРСКИТЪ НАЦИОНАЛНИ ЛЕГИОНИ, тѣ избраха знаменосецътъ на Ботевата чета за свой патронъ.

"За България! - За нея ний живѣемъ!". Този повикъ на Легионеритѣ отъ Търговище, трѣбва и днесъ да бжде повѣля на всѣки български националистъ, въ Родината и въ чужбина.

Гавраилъ Горянинъ.

ЖЕРТВИТЪ НА АТЕНТАТЪ „СВ. НЕДЪЛЯ“

Половината от семейство Тодорови, изпратени от Игнатю, 4 год. и сестра му Лидия. Пълнолетният синът си е в армията.

Разрушаването на 16 юли 1925 г. на катедралния храм „Св. Неделя“, който много по-късно е възстановен.

Иван Чавчев Кривец

Иван Чавчев Кривец

Иван Чавчев Кривец

ИЗДАНИЕ И ПЕЧАТНИЦА „ПОЛИТИКА“ ул. Раковска № 10 ДОСТАВЯ ИЗДАТЕЛСТВОТО ЦЕНА 10 Л. ПРЕПЛАТНОТО ЗА...

На 14 IV 1925 комунистическите бандити Георги Димитровъ, Василь Коларовъ и Георги Геновъ наредиха да се убие доблестния български генералъ Коста Георгиевъ. Знаейки, че на неговото опъло ще се стекатъ множество негови почитатели-видни български граждани, съ помощта на комуниститъ Хаймъ Фридманъ, К. Коевъ и клисаря Загорски, тѣ поставиха адска машина на тавана на Катедралния храмъ "Св. Недѣля".

АТА ВЪ КАТЕДРАЛАТА ДЪЛЯ

...наше. Костаново Иванов, синът на Сабалиева — в началото на войната с турците му ( )

...сграда — около 22 минути след това приставлено на развалини и обвали в болнична зала.

...на 14 април, когато рязко започна да бълне българите. По измислената „Същност“ и по неговите български

...свадебното Л. В. ЗАБРАНЕНО

Зап. полк. Ст. Новков

Д-р Неделко Колушев

Левинска Делинчева

Никола Павлов

В. Музефон с дъщеря си Шкопа

Г-жа Елена Морфила

Нико Цолов

Зап. генерал Станков

Никола Рачев, нар. представ.

Зап. кап. Коста Давков

Зап. подполк. Д. Вурман

Г-жа Лиана Д-р Маркова

Зап. ген. П. Павлов

Д-р Ст. Стефанов

Зап. ген. Стоян Пухарков

Зап. полк. Тодор Пантов

Зап. полк. Р. Сарбеларов

Ефрем Панайотов

Зап. полк. Л. Руев

Зап. полк. Д. Недков

Г-жа Елена полк. Киселин

Зап. ген. Гр. Карачов

Полковник Ст. Михайлов

Генерал-майор Давидов

Нарейк Катранов

Зап. майор Л. Метов

Поручик Цено Л. Грозев

Зап. кап. Карагюзев

Зап. ген. Ст. Радошев

Зап. полк. Л. Сребров

Инж. Н. Газаров

Г-жа Мария Ковачева

Зап. подполк. Георги Христов

Полковник Славко Жидков

Никола Гаврилов

Ром Тодоров и Ст. Иванова

Цанка Николова, 3 год.

Панчо Георгиев, 17 год.

Зап. полк. На. Върбанов

Аспарух Георгиев

Зап. кап. Тодор Иванов

Ружа Хаджидева

На 16 IV 1925 в време на Божественото Опълчение на покойния, адската машина бѣ възпламенена и надъ 150 мъже, жени и деца намѣриха смъртта си подъ развалините на църквата, други 500 души бѣха ранени. Бандититѣ Георги Димитровъ и Василъ Коларовъ подло се измъкнаха отъ България, за да могатъ 20 години следъ това да се хвалятъ съ това нечувано въ свѣтовната история пѣклено дѣло!

ВАРВАРСТВАТА НА КОМУНИСТИТЪ ВЪ ГРАДЪ ТЪРГОВИЩЕ.

Иванъ Даскаловъ
Виена, Австрия.

Презъ есенята на 1944 година, така наречения "Народенъ съдъ", както въ много други провинциални малки градчета, така и въ Търговище изби близо 100 български граждани по чисто Съветски методъ и команда. До колкото и какви са били тѣхнитѣ прегрѣшения и действия срещу комуниститѣ, това никога не е било установено отъ какъвто и да е било безпристрастенъ или неутраленъ съдъ. При тѣзи ликвидационни процеси е била изключена дори и елементарната юридическа процедура.

Заслужава внимание начина, по който са били избити тѣзи жертви отъ набързо скалъпената отъ Съветитѣ мѣстна езекутивна властъ. Мнозина отъ обвиненитѣ не са могли да дочакатъ дори и "Народния съдъ", защото са били избити най-вulgарно веднага следъ 9 септемврий 1944 година. Впрочемъ и дочакалитѣ "Народнитѣ сѣдилища" имаха еднаква сѣдба. Тѣзи ликвидационни процеси, придружени отъ голѣми публични церемонии, стигащи до хистерия, са имали, безъ съмнение единствената целъ да сплашатъ населението и да пресекатъ опититѣ и за най-малка съпротива срещу окупаторитѣ. Езекуциитѣ са били извършени въ най-късо време, за да се избѣгнатъ дори и следи на отрезняване отъ страститѣ, наречени тогава "Революционна яростъ".

На 14 Септемврий 1944 година, обреченитѣ жертви, натоварени на камиони, са били откарани въ мѣстността "Чеиритѣ". За да бъде прицелътъ точенъ и сигуренъ въ сръднощния мракъ, на гърдитѣ на всѣки единъ отъ жертвитѣ е било прикачено малко запалено фенерче. Съ концентриранъ огънь отъ нѣколко картечници, тѣ са били покосени едва ли не въ минута време. Това изглежда не задоволило палачитѣ, та тѣ продължили старателно съ ножове да разкъсватъ труповетѣ, почти до разсъмване. За да отстранятъ поне отчасти образувалитѣ се локви кръвь, тѣ са направили дълбоки дупки въ земята, за да попие кръвьта по-бързо. Въпрѣки това, близкитѣ на жертвитѣ намѣрили по-късно не само локвитѣ отъ кръвь, но сѣшо и части отъ уши, носове и прѣсти, а и по следитѣ на течащата кръвь отъ камионитѣ са открили масовия гробъ, където били заровени.

Между тѣзи стотина души, загинаха представители на интелигенцията на града и водачитѣ на патриотичното гражданство: Полковникъ Иванъ Гончевъ: командиръ на мѣстния гарнизонъ, Панайотъ Куцаровъ: водачъ на Националния Легионъ въ града, Марко Солановъ: околийски управителъ, Трифонъ Приховъ: водачъ на ученицитѣ - легионери, Д-ръ Стефанъ Стойчевъ: градски лѣкаръ, Иванъ Дриновъ: учителъ и пр.

По една или друга случайностъ, двама отъ жертвитѣ не са били смъртно засегнати отъ куршумитѣ и са успѣли да се оттеглятъ отъ мѣстото на езекуцията подъ прикритието на тъмнината. Единиятъ отъ тѣхъ, Тодоръ Ефремовъ, адвокатъ, тежко раненъ, е успѣлъ да се добере до сѣседната изоставена воденица, опитвайки се да се скрие въ кладенеца, обаче падналъ въ водата и се удавилъ. Много по-късно следъ това, хора открили трупа му въ кладенеца, казали на милицията, която извадила трупа и го заровила неизвестно къде.

Вториятъ отъ тѣхъ, офицеръ отъ Артилерийския полкъ, останалъ напълно незасегнатъ, успѣлъ да избѣга въ едно сѣседно село, следъ това въ София и следъ година време се прехвърлилъ презъ граница. За неговото спасение не са предполагали дори и неговитѣ палачи, бидейки сигурни, че никой не би могълъ да се измъкне отъ тази касапница, затова и не са го търсили. Даннитѣ за тѣзи нечувани жестокости на комуниститѣ, имаме именно отъ този доблестенъ български офицеръ, който, по понятни причини, премълчава името си.

Вѣчна слава на падналитѣ герои отъ Търговище!

ПО СЛУЧАЙ 28 ГОДИНИ ОТЪ ПОРОБВАНЕТО

БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ЕМИГРАЦИЯ ПО ЦЪЛИЯ СВЪТЪ ПОЧЕТЕ ПАМЯТЪТА НА
ПАДНАЛИТЕ ВЪ БОРЕАТА ЗА СВОБОДА И НА ЖЕРТВИТЕ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ
ТЕРОРЪ НА И СЛЕДЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.

РИМЪ, ИТАЛИЯ.

На 10 септември 1972 в Православния Катедрален Храм "Св. Богородица" Клона на Българския Национален Фронт в Италия организира Тържествена Панахида в памет на жертвите дадени пред олтаря на Отечеството за свободата на България, а също и за незабравимия наш Цар-Обединител Борис III и за всички наши съграждани, починали далеч от Роден край. Присъствуваха над 250 души, български национални емигранти дошли нарочно от бълханските лагери в Триест, Капуа и Латина, членовете на българската колония в Рим и други градове в Италия, дошли специално за целта български делегации от емигранти от Дания, Германия, Австрия, Съединените Шати и Швеция.

Над 50 души членове на Италианския Национален Фронт, с знамената си и с букети цветя дойдоха в Църквата, за да манифестират солидарността си с антикомунистическия борци от България. Също една многочислена делегация от Испанския Фалангисти присъствуваха на Панахидата, като Църквата бѣ малка да побере всички богомолци. Отец Виктор, който извърши Божествената Служба държа високо патриотично слово, с което подкани българските емигранти да работят с всички сили за свободата на поробената си Родина.

След Панахидата бѣ сложена Братска Трапеза, на която присъствуваха над 200 души емигранти и гости. Трапезата бѣ благословена от отец Виктор, след което Представителят на Българския Национален Фронт за Италия г. Енрико дел Белло представи гостите: подпредседателя на Организацията Д-ръ Георги Паприков, сенатора Массимо Андерсон, проф. Д. Грация, Д-ръ Антонио Перец, представител на Испанската Фаланга, г. П. Манчини, представител на Италианската Журналистическа Колегия, г. Д. Джордани, представител на Италианския Национален Фронт, представителите на българските делегации от разни градове и държави и пр.

Г-н Дел Белло прочете получените телеграми и поздравления, на първо мѣсто от Двора на Н. В. Цар Симеон II и от Председателя на Българския Национален Фронт Д-ръ Иван Дочев, които бѣха продължително аплодирани с ставане на крака. Също поздравленията от Н. В. Епископ Елдъров, г. Т. Буонтемпо, председател на Младежкия Фронт в Рим, сенаторите от Парламента г. г. Д. Карадона, Д. Бачи и пр.

Канцлерът на Ордена "Борба за Свободата на България" Д-ръ Г. Паприков заедно с г. Енрико дел Белло поднесе "Златното Отличие" на сенатора М. Андерсон в знак на признателност за неговата неограничена дейност в борбата против комунизма и като отличен приятел на българския народ. Видимо трогнат сенатор Андерсон отговори с реч, в която изтъкна грамадната опасност от агресията на червените завоеватели и необходимостта за мобилизиране на всички сили по целия свят в борба против рушителя на Европейската култура. Речта му, както и връчването на Ордена бѣха изпратени на крака с бурни аплодисменти.

След обѣда, Д-ръ Паприков държа реч, в която изтъкна значението на тези Панахиди, като традиция на българския народ в спомен на 100,000 жертви паднали като жертви на комунистите в Родината. Той очерта също живота, дѣлото и кончината на обичния наш Цар Борис III, като накрая апелира за всеотдайна служба към българския народ от страна на емигрантите, които достойно носят това име. От името на Организацията и от името на хилядите емигранти, той благодари на г. Енрико дел Белло за неговата всеотдайна служба към братята емигранти. Бурно ура изказа чувствата на всички към този наш отличен борец против поробителите на Родината.

Отъ страна на Испанската Фаланга говори г.Антонио Пerea,професоръ по право въ Университета Мадридъ.Българскитѣ нови емигранти отъ лагеритѣ благодариха за тази общобългарска инициатива,като подчертаха,че се чувствуватъ горди да иматъ свои по-стари братя въ изгнание,отдали всецѣло живота съ въ служба на Родината.Г-нъ Любомиръ Михайловъ и г-жа Цанка Кожухарова съ блестящи слова описаха тежкия животъ на младежта въ България и стимула за свободата,който ги кара,съ рискъ на живота си,да бѣгатъ отъ Родината.Единъ пътъ на свобода,единствената задача на всѣки единъ политически емигрантъ е да се бори съ всички сили за премахването на червената диктатура въ България.Представителтъ на Б.Н.Ф. за Дания г.Борисъ Илиевъ,поетъ и писателъ,издекламира своето прекрасно стихотворение "Изповѣдь".Всички говорители бѣха изпратени съ бурни одобрения. Съ това официалната частъ на Братската Трапеза завърши.

Следъ като официалнитѣ гости си отидоха,изпратени на крака и съ братски поздрави,въ свободни приятелски разговори на новитѣ емигранти бѣха разяснени много въпроси относно тѣхното емигриране въ презокеанскитѣ страни.Особено ценни съвети се дадоха отъ г.г.Енрико дель Белло и отъ представителтъ на Б.Н.Ф.въ Чикаго,Ангелъ Марковъ,самъ скоропристигналъ емигрантъ.

Панахидата,която се проведе тази година въ Римъ,може да бѣде гордостъ за всички българи,които присѣтствуваха на нея.Особена и специална заслуга за нейното така успѣшно провеждане се дължи на отличната организация на Клона на Българския Националенъ Фронтъ въ Италия и на неговия енергиченъ и всеобщо уважаванъ представителъ г.Енрико дель Белло.

На другия денъ почти всички италиански вестници писаха за тази национална българска инициатива подробно съ снимки и репортажи.

Il Secolo d'Italia -

RICORDATI I BULGARI TRUCIDATI DAI ROSSI

La cerimonia della consegna del diploma al Segretario nazionale del Fronte della Gioventù. Da sinistra: il dott. Georg Paprikoff, vice presidente del Fronte Nazionale Bulgaro, Enrico del Bello, rappresentante in Italia dell'organizzazione, Massimo Anderson e Antonio Muñoz Perea dirigente giovanile del movimento spagnolo Fuerza Nueva

Domenica mattina nella Chiesa russa ortodossa di via Palestro, a cura del Fronte Nazionale Bulgaro è stata celebrata una messa solenne in memoria di centomila bulgari trucidati dai comunisti nel settembre 1944. Alla mesta cerimonia sono intervenuti circa 150 bulgari rifugiati politici provenienti dai vari Campi profughi di tutta Italia, numerosi esponenti della colonia bulgara a Roma, delegazioni provenienti dagli Stati Uniti, dalla Germania, Danimarca, Svezia.

Nel pomeriggio il vicepresidente del Fronte Nazionale bulgaro di New York, dr. Georg Paprikoff, ed il presidente della Sezione Italiana Enrico del Bello, nel corso di una cerimonia, hanno conferito, a nome dell'organizzazione una medaglia d'oro e un diploma a Massimo Anderson, Segretario nazionale del Fronte della Gioventù, quale riconoscimento del contributo che ha dato alla lotta contro il comunismo in difesa dei popoli oppressi dell'Est europeo.

Il signor De Bello ha letto messaggi di solidarietà pervenuti da Re Simeone di Bulgaria, dai senatori Bacchi e Pazienza, dai deputati Covelli e Caradonna e da numerose Associazioni politiche.

L'avv. Antonio Muñoz Perea, dirigente del movimento spagnolo «Fuerza Nueva», ha portato il saluto e la solidarietà del suo gruppo politico.

Сенатора г.МАССИМО АНДЕРСОНЪ приема "ЗЛАТНОТО ОТЛИЧИЕ" и Дипломата отъ Д-ръ Георги Паприковъ и г.Енрико дель Белло.

/Изъ Италианския печатъ/

La strage
del settembre '44

**COMMEMORATI
I 100 MILA
BULGARI
TRUCIDATI
DAI COMUNISTI**

Ieri mattina nella chiesa russo ortodossa di via Palestro a cura del Fronte Nazionale Bulgaro è stata celebrata una Messa solenne in memoria di centomila bulgari trucidati dai comunisti nel settembre 1944. Alla mesta cerimonia sono intervenuti circa 150 bulgari rifugiati politici provenienti dai vari campi profughi in Italia, numerosi esponenti della colonia bulgara a Roma, delegazioni provenienti dagli Stati Uniti, dalla Germania, Danimarca, Svezia.

Nel pomeriggio il vice presidente del fronte nazionale bulgaro di New York, dott. Georg Paprikoff, ed il presidente della sezione italiana Enrico del Bello, nel corso di una cerimonia, hanno conferito a nome dell'organizzazione una medaglia d'oro ed un diploma all'on. Massimo Anderson, Segretario nazionale del Fronte della gioventù quale riconoscimento del contributo che ha dato alla lotta contro il comunismo in difesa dei popoli oppressi dell'est.

Il signor del Bello, nel corso della cerimonia, ha letto agli intervenuti messaggi di solidarietà provenienti dal re Simeone di Bulgaria, dai senatori Bacchi, Covelli e Pazienza, dall'on. Caradonna e da associazioni politiche.

L'avv. Antonio Munoz Perea, dirigente del movimento spagnolo Fuerza Nueva ha portato il saluto e la solidarietà del suo gruppo politico.

IL TEMPO

**Messa in memoria
dei Caduti bulgari**

Ieri mattina a mezzogiorno, nella chiesa russo-ortodossa di via Palestro, è stata celebrata una messa in memoria dei centomila bulgari trucidati dai comunisti il 9 settembre 1944. Alla mesta cerimonia, organizzata dal Fronte Nazionale Bulgaro, sono intervenuti centocinquanta rifugiati politici, numerosi esponenti della colonia bulgara

ЧАСТЪ ОТЪ ЕМИГРАНТИТЪ ПРЕДЪ ЦЪРКВАТА СЪ ЗНАМЕНАТА.

ОТЕЦЪ ВИКТОРЪ ИЗВЪРШВА БОЖЕСТВЕНАТА СЛУЖБА.

БРАТСКАТА ТРАПЕЗА - "БОГЪ ДА ПРОСТИ" ПАДНАЛИТЪ ГЕРОИ.

БЪФАЛО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 10 IX 1972 в Православната Църква "Св. Стефанъ" клона на Б.Н.Ф. в града организира Тържествена Панахида за падналитъ наши братя в България, която бѣ масово посѣтана отъ националната ни емиграция. Отецъ Доброта и г. Миро Герговъ, председател на Б.Н.Ф. в Чикаго каза подходящи за случая слова. Раздаде се хито и вино за Богъ да прости. Следъ Панахидата група богомолци се поклониха на гроба на Василъ Динчевъ, неотдавна починалъ нашъ другаръ в борбата.

ТОЛЕДО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 27 VIII 1972 в Българския Храмъ "Св. Георги" се отслужи Тържествена Панахида отъ енорииския свещеникъ о. Еремия по случай 29 години отъ кончината на Царя-Обединителъ Борисъ III и въ память на хилядитъ жертви, паднали за свободата на Отечеството следъ 9 IX 1972. Н.В. Епископъ Кирилъ, Глава на Свободната Българска Църква в Свѣта благослови Панахидата и българскитъ емигранти.

ТОРОНТО, КАНАДА.

На 10 IX 1972 по починъ на Б.Н.Ф. се отслужи Тържествена Панахида в Македоно-Българската Църква "Св. Георги", масово посѣтана отъ националната ни емиграция, въ память на жертвитъ отъ комунизма в България и по случай 28 години отъ поробването на Родината. Следъ Божествената Служба проведена отъ о. Михайловъ той произнесе високо патриотично слово за запазване на народнитъ ни идеали, за борбата противъ поробителитъ на Родината и припомни дългътъ на всеки единъ български емигрантъ да се бори противъ безбожницитъ-комунисти. Раздадено бѣ хито, просфора и вино за Богъ да прости.

Направи се поклонение на гробоветъ на наши съграждани, починали далечъ отъ Роденъ край. Накрая се сложи Братска Трапеза, на която говори за тази тѣжна годишнина подпредседателтъ на Б.Н.Ф. Инж. Ангелъ Гърдерски.

СТОКХОЛМЪ, ШВЕЦИЯ.

На 10 IX 1972 ръководството на Б.Н.Ф. за Скандинавскитъ страни, организира Панахида в Православната Църква "Св. София" въ память на избититъ 100,000 души българи отъ комуниститъ следъ 9 септември 1944 година. Отецъ Ериксонъ следъ службата произнесе похвално слово къмъ българскитъ емигранти, които тачатъ своитъ национални герои.

Сложена бѣ Братска Трапеза, на която бѣ раздадено хито и просфора и на която представителтъ на Б.Н.Ф. г. Никола Атанасовъ държа високо патриотично слово, изпратено съ бурни подобрения.

САНТА КРУЗЪ, БОЛИВИЯ.

На 10 IX 1972 в Православната Руска Църква бѣ отслужена Панахида по случай 28 година отъ поробването на България и въ память на незобравимия нашъ Царъ Борисъ III. Присѣтствуваха българитъ емигранти, а също така делегации отъ Боливианското правителство, Работническитъ синдикати, Студентскитъ организации и представители на братски намъ поробени народи. Подходяше слово, следъ Панахидата, каза Инж. Илия Магевъ, представителъ на Б.Н.Ф. за тази страна.

ДЕТРОЙТЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

Първата Панахида в Съединенитъ Шати за падналитъ наши братя в Родината, избити отъ комуниститъ следъ 9 IX 1944 година бѣ проведена презъ 1951 година отъ Свещеноикономъ Георги Николовъ в Детройтъ. Вѣренъ на традицията, достопочитаемия нашъ отецъ и тази година отслужи Божествена Служба в Македоно-Българската Църква "Св. Павелъ" на 10 IX 1972 при стечение на много богомолци отъ Стария край. Накрая отецъ Николовъ каза патриотично слово за опазване нашата православна вѣра отъ посегателството на безбожницитъ-комунисти.

ОРХУСЪ, ДАНИЯ.

На 28 VIII 1972 в Орхусъ, седалището на Б.Н.Ф. за Дания, се състоя Траурно Възпоменателно събрание в салона на Свободната Християнска Църква, на което присѣтствуваха българскитъ емигранти, мнозина наши приятели-датчани и отъ братскитъ поробени страни. За дълото на Царъ Борисъ III и за поробването на България говори г. Борисъ Илиевъ, представителъ на Б.Н.Ф. за Дания.

НЮ ЙОРКЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 10 IX 1972 клона на Б.Н.Ф. въ града организира Тържествена Панахида въ Православната Катедрала "Св.Владимиръ" въ память на героитѣ отъ съпротивата, загинали за свободата на България. Службата бѣ проведена отъ Н.В.Епископъ Данаилъ при масовото стечение на националната българска емиграция, а също и на представители на братски намѣ поробени народи.

Предъ олтаря бѣха държани американското и българско знамена отъ г.г.Петъръ Николовъ и Никола Стояновъ. Следъ службата държа подходяще слово Д-ръ Иванъ Дочевъ. Сложена бѣ трапеза за Богъ да прости.

Отличната изнасяне на Панахидата се дължи на усилията на Комитета начело съ г.г.К.Кондовъ, Н.Стойновъ, А.Стойновъ, Полк. Р.Райчевъ, А.Андоновъ и П.Николовъ.

ЧИКАГО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 10 IX 1972 въ Православната Църква "Св.Тройца" Организацията ни въ града устрои традиционната Тържествена Панахида въ память на избититѣ 100,000 българи отъ комуниститѣ следъ 9 IX 1944, а също и за незабравимия нашъ Царъ Борисъ III.

Панахидата бѣ масово посѣтена отъ националната българска емиграция. За дълото живота и кончината на Царъ Борисъ III говори г.Н.Янакиевъ, а за значението на тѣзи тѣжни възпоменания-Дръ Г.Паприковъ. Раздадено бѣ жито, просфора и вино за Богъ да прости. Сложена бѣ Братска трапеза.

ФЕНИКСЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 10 IX 1972 въ Православната Църква "Св.Сава" бѣ отслужена Панахида, организирана отъ клона на Б.Н.Ф. въ града по случай поробването на България и въ память на незабравимия нашъ Царъ Борисъ III. Присѣтствува цѣлата българска емиграция и представители на братски намѣ поробени народи. Подходяще за случая слово каза представителътъ на клона на Б.Н.Ф. въ Фениксъ г.Георги Антоновъ.

КОРДОБА, АРЖЕНТИНА.

На 10 IX 1972 въ Православната Арабска Църква "Св.Георги" по починъ на представителътъ на Б.Н.Ф. г.Педро Петровъ бѣ отслужена Панахида отъ Н.В.Епископъ Антонио Абудъ по случай 28 година отъ поробването на България. Божествената служба, за голѣма радост на богомолцитѣ, бѣ проведена на Старобългарски езикъ. Мѣстнитѣ вестници отбелязаха съ готовност тази проява на българската емиграция.

МЕЛБЪРНЪ, АВСТРАЛИЯ.

Клона на Б.Н.Ф. въ Мелбърнъ "Георги Бенковски", както всѣка година, така и тази устрои Божествена Панахида въ Православната Църква "Св.Георги" на 10 IX 1972 въ память на падналитѣ борци за свобода и за жертвитѣ на комунистическата тирания. Присѣтствуваха много стари и по-нови български емигранти, а също и представители на братски намѣ поробени народи. Отецъ Михаилъ каза прочувствено слово, като увѣри, че скоро безбожницитѣ-комунисти ще бѣдатъ сразени отъ носителитѣ на правдата и любовта.

Следъ Панахидата бѣ сложена Братска Трапеза за Богъ да прости, на която каза вдъхновено слово председателътъ на Б.Н.Ф. въ Мелбърнъ г.Ж.Сребровъ.

АРНИМЪ, ХОЛАНДИЯ.

На 10 IX 1972 в Православната Църква "Св.Богородица" по починъ на Клона на Б.Н.Ф.въ Холандия бѣ организирана Панахида по случай 28 година отъ поробването на България.Присъствуваха националнитѣ български емигранти, а също и множество представители на братски намѣ народи.Вдъхновено слово каза по този случай г.Петъръ Цанковъ,представител на Организацията за Холандия.

МОНТРЕАЛЪ, КАНАДА.

На 10 IX 1972 в Православния Храмъ "Св.Стефанъ"клона на Б.Н.Ф.въ града съ председател г.Тодоръ Тодоровъ устрои Божествена Панахида въ память на хилядитѣ жертви на комунистическия тероръ въ България следъ 9 IX 1944 година. Родолюбивата емиграция съ присъствието си почете памятьта на своитѣ братя.

ИЪНГСТАУНЪ, СЪЕДИНЕНИТѢ ШАТИ.

Въ память на незабравимитѣ жертви дадени въ България следъ 9 IX 1944 година, на 10 IX 1972 в Македоно-Българската Църква "Св.Духъ"и тази година се отслужи Заупокойна Молитва за тѣхъ, а също и за О'Бозе почившия нашъ Царь-Обединителъ Борисъ III. Следъ службата отецъ Кирилъ Антоновъ каза прочувствено слово, като припомни на богомолцитѣ за тѣхния дългъ къмъ поробената ни Родина.

УЕЛИНГТОНЪ, НОВА ЗЕЛАНДИЯ.

На 17 IX 1972 в Православната Църква "Св.Георги"се състоя Божествена Панахида въ память на безчисленитѣ жертви на кървавитѣ комунистически режими въ България следъ 9 IX 1944 година.Присъствуваха много български емигранти, а също и представители на поробенитѣ братски намѣ народи:руси, хървати, унгарци, украинци. Накрая бѣ раздадена просфора, жито и вино за Богъ да прости.Г-нъ Коста Карамихайловъ каза прочувствено слово по този случай.

ФОРТЪ УЕЙНЪ, СЪЕДИНЕНИТѢ ШАТИ.

На 10 IX 1972 в Македоно-Българската Църква "Св.Никола" бѣ отслужена Панахида за избититѣ наши братя въ Стария Край отъ варваритѣ-комунисти, а също и въ память на блаженпочившия нашъ Царь - Обединителъ Борисъ III. Следъ службата отецъ Георги Недѣлковъ държа прочувствено слово противъ поробителитѣ на Родината, като припомни на богомолцитѣ за тѣхния дългъ за борба противъ безбожницитѣ.

ЦАРИГРАДЪ, ТУРЦИЯ.

На 10 IX 1972 в Българската Епархийска Църква въ града бѣ отслужена и тази година Божествена Панахида по случай 28 година отъ поробването на България отъ комуниститѣ и избиването на 100,000 наши братя въ Родината.Българската емиграция, стара и по-нова, се бѣ стекла масово на службата.Накрая,представителътъ на Б.Н.Ф.за Турция г.Стефанъ Кашевъ каза прочувствено слово по този случай.

МЕЛБЪРНЪ, АВСТРАЛИЯ.

На 10 IX 1972 Настоятелството на Църквата "Св.Иванъ Рилски"организира Заупокойна Молитва въ память на падналитѣ наши братя въ борба противъ безбожницитѣ-комунисти следъ 9 IX 1944 година.Следъ Службата бѣ изпѣта "Вѣчная Память" и г.Здравко Димчевъ държа кратко слово на английски езикъ за значението на това тъжно възпоменание.Следъ него г.Игнатъ Веселиновъ държа високо патриотична речъ, въ която апелира за сплотеностъ и братство въ борбата съ общия врагъ.

Сложена бѣ Братска Трапеза,окрита съ "Шуми Марица", следъ което г.Т.Тиховъ произнесе затрогваще слово, на което отговори г.С.Росицки,представителя на Организацията на Поробенитѣ народи въ Мелбърнъ.

АКРОНЪ, СЪЕДИНЕНИТѢ ШАТИ.

На 10 IX 1972 в Македоно-Българския Храмъ "Св.Илия"бѣ отслужена Тържествена Панахида по случай 28 години отъ поробването на България и въ память на почившия нашъ Царь Борисъ III.Следъ службата отецъ Борисъ Краевъ каза патриотично слово.

БИЛБАО, ИСПАНИЯ.

На 10 IX 1972 по инициативата на г.Иванъ Ивановъ бѣ отслужена въ Катедралния Храмъ Панахида за падналитѣ наши братя въ борбата противъ комунизъма.Присъствуваха български емигранти и приятели испанци и отъ другитѣ поробени страни.

МЮНХЕНЪ, ГЕРМАНИЯ.

На 13 IX 1972 Клона на Б.Н.Ф. въ града организира Тържествена Панахида въ Православната Църква "Св.Богородица" въ паметъ на безчетнитѣ жертви на чуждата окупация на страната ни слееъ 9 IX 1944 година и за звѣрскитѣ братоубиства, извършени отъ комунистическитѣ послушни агенти на Москва. Прочете се също и Заупокойна Молитва за незабравимия нашъ Царь-Обединителъ Борисъ III, а също и за всички починали наши съграждани, далечъ отъ Роденъ край. Присѣтствуваха много национални български емигранти отъ града и околноститѣ. На края на Панахидата отецъ Александъръ произнесе подходяще слово и изказа похвала на масово стеклата се българска емиграция съ съветъ да съхранява будна волята за борба противъ рушителитѣ на Христовата ни вѣра-комуниститѣ.

Следъ него говори известниятъ нашъ общественикъ г. Михайлъ Балсамовъ, който съ затрогващи думи почете паметъта на хилядитѣ наши братя, загинали отъ терора въ България. Следъ Църковния Обрядъ се състоя Братска Трапеза за Богъ да прости, на която подпредседателтъ на Б.Н.Ф. Д-ръ Георги Паприковъ благодари на нашитѣ членове и другари въ борбата отъ Мюнхенъ за така успѣшно проведената Панахида.

/И тази година Панахидата бѣ масово посѣгена отъ българскитѣ емигранти съ изключение на членоветѣ на една професионална антикомунистическа институция въ която работятъ надъ 60 души български емигранти, отъ които едва 5 души присѣтствуваха. Дали това се дължи на "заповѣдъ отгоре" или на престапно нехайство?

ФРАНКФУРТЪ, ГЕРМАНИЯ.

На 20 VIII 1972 въ Православния Храмъ "Св.Николай" по починъ на Клона на Б.Н.Ф. съ председателъ г. Димо Стоевъ, "Българското Войнство" съ председателъ Д-ръ Иванъ Банковски и "Царь Симеонъ II" съ председателка г-жа Мария Вагнеръ и тази година се състоя Божествена Панахида по случай 28 година отъ поробването на България и избиването на 100,000 души, наши братя и сестри отъ комуниститѣ. Присѣтствуваха много национални емигранти отъ града и отъ други близки градове. Службата бѣ проведена отъ отецъ Игнатиевъ, правнукъ на българския благодетелъ графъ Игнатиевъ, който презъ 1878 година подписа Санъ Стефанския договоръ.

Следъ службата говори Д-ръ Георги Паприковъ за дългътъ на всѣки български емигрантъ въ служба на борбата за свобода на Родината. Сложена бѣ Братска Трапеза за Богъ да прости, на която присѣтствуваха много наши братя въ изгнание.

ЛОСЪ АНДЖЕЛЕСЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

По почин на Клона на Б.Н.Ф. въ града и на Свободната Църква "Отецъ Паисии" на 3 IX 1972 година се проведе Заупокойна молитва въ паметъ на хилядитѣ наши братя, загинали отъ комуниститѣ въ България следъ 9 IX 1944 година. Панахидата бѣ извършена отъ отецъ Петъръ Грънчаровъ, следъ което говори на английски езикъ представителтъ на Б.Н.Ф. г. Матей Андреевъ за значението на този тѣженъ за насъ възпоменателенъ день.

Всеизвестниятъ нашъ борецъ за свобода пасторъ Харланъ Поповъ въ едно високо патриотично слово описа гоненията на християнитѣ въ комунистическа България, като даде за примѣръ своя страдалчески животъ по лагери и затвори. Неговото слово направи огромно впечатление на богомолцитѣ и се изпрати съ всеобщи удобрения. Накрая се сложи Братска Трапеза за Богъ да прости.

До сега нѣмаме сведения дали сѣ произведени Възпоменателни Панахиди по случай поробването на България и въ паметъ на жертвитѣ на комунистическия тероръ следъ 9 септемврий 1944 година въ следнитѣ църкви въ Свободния свѣтъ:

Митрополитската църква въ Ню Йоркъ

"Св.Климентъ Охридски" и "Св.Георги" въ Лосъ Анджелесъ.

"Св.Тома" въ Акронъ.

Църквата въ Гранитъ Сити, Илиноисъ.

"Св.Климентъ Охридски" въ Детройтъ. Църквата "Св.Иванъ Рилски" въ Виена.

"Св.Иванъ Рилски" въ Ниагара Фолсъ. "Св.Кирилъ и Методий" въ Медбърнъ.

Дали този пропускъ е поради нехайство на свещеницитѣ или по заповѣдъ отъ "Червения Патриархъ" комуниста Кючуковъ, скоро ще се установи!

Ethnic Americans for Nixon-Agnew

CAMPAIGN COMMITTEE

(Partial Listing)

Chairman

Dr. Ivan Docheff, Bulgaria

Co-Chairmen

Charles Andreanszky, Hungary
Ing. Mario Aquilera, Cuba
Dr. Aurelios Bogdanovics, Latvia
Robert Brueckner, Germany
Miro Gal, Croatia
Romas Kezys, Lithuania
Ing. John Kosiak, Byelorussia
Elmer Lipping, Estonia
Col. Nicolas Nazarenko, Cossackia
Aristide Nicolaie, Romania
John H. Roberts, Esq., Ukraine
Ivan Samel, Slovakia
Dr. George Young, China

Representatives

Marisol Alba, Cuba
Dr. Fred Alvarez, Cuba
Michael Bachar, Byelorussia
Karlis Balodis, Latvia
Alexander Balogh, Hungary
Capt. Arslan Beck, No. Caucasus
Joseph Blacsek, Esq., Hungary
Paul Blaho, Slovakia
Lev Borszca, Ukraine
Prof. Gorge Botosani, Romania
Ivan Bourev, Bulgaria
Longina Brylezski, Byelorussia
Alex Buskchin, Slovakia
Alma G. Chambers, Ireland
Dr. Veacheslav Charlamov, Cossackia
Pablo Perez Cisnerus, Cuba
Dr. Aureliu Ciufecu, Macedonia
William J. Cunningham, Ireland
Edward Derrik, Estonia
Mary Dushnyck, Ukraine
Dr. Julio Forcade, Cuba
Col. Dimitri Frolov, Cossackia
Dr. Francisco Grau, Cuba
George Gubarov, Cossackia
Frank Guran, Czechia
Lagos Hajdunemeth, Hungary
Dr. Stepan Halamaj, Ukraine
Dr. Roman Huhlewich, Ukraine
Lacis Janis, Latvia
Erich Janssen, Germany
Jaroslav Kasanovsky, Ukraine
Michael Kocka, Ukraine
Koliu Kondoff, Bulgaria
Lt. Col. Michael Kozowsky, Cossackia
Helen Kulber, Lithuania
Dr. Robert Loo, China
Dr. Edward Lopez, Cuba
Louis Lote, Hungary
Ivanka Malez, Croatia
Vern Michels, Germany
Steven Miko, Hungary
Constant Miorlak, Byelorussia
Chester Najdziuk, Byelorussia
Anthony Nosich, Croatia
Prof. Margaret Pan, China
Dr. Delfin Pupo, Cuba
George Raghz, Croatia
Dr. Rafael Rasko, Cuba
Karl Rein, Germany
Oswaldo Ruiz, Cuba
Dr. Thomas Perez Sanz, Cuba
Dr. Alex Sokoliszin, Ukraine
Michael Spontak, Ukraine
Daria Stepaniak, Ukraine
Dr. Carlos M. Sterling, Cuba
Nikola Stoyanoff, Bulgaria
Dr. Wolodimir Stoyko, Ukraine
Prof. Constantin Vanghele, Macedonia
Francisco Villar, Cuba
John P. Winnik, Ukraine
Prof. Ivan Wowchuk, Ukraine
Atanas Zamphiroff, Bulgaria

P. O. Box 1204, New York, N.Y. 10017

August 19, 1972

FOR IMMEDIATE RELEASE

After extended discussion and consideration among heads of leading American nationality groups, a decision was reached to form a united block in support of President Nixon and Vice President Agnew for re-election.

THE WHITE HOUSE

WASHINGTON

September 6, 1972

Dear Dr. Docheff:

It was good to hear from you, and I am deeply grateful for your kind words of support at this time.

As I said in my acceptance speech, we have made great progress in the last four years, and while we can be proud of our record, we can never be satisfied. It is a record to build on. Given this opportunity, we can make this a time when America and its people bring new dignity to mankind so that our nation and the world will be a better, safer place in which to live.

With my appreciation and best wishes,

Sincerely,

Dr. Ivan Docheff
National President

Презь месецъ Августъ 1972 въ Ню Йоркъ бѣ организиранъ единъ "КОМИТЕТЪ НА ЕТНИЧЕСКИТЪ ГРУПИ ЗА ПРЕИЗБИРАНЕ НА ПРЕЗИДЕНТА НИКСЪНЪ И ВИЦЕПРЕЗИДЕНТА АГНЮ" съ повече отъ 75 члена отъ разни националности и съ единодушно избранъ Председателъ Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ.

По този случай ПРЕЗИДЕНТА НИКСЪНЪ е изпратилъ лично поздравително писмо до Председателя на Комитета Д-ръ Иванъ Дочевъ, копие отъ което писмо публикуваме на тази страница.

ОРГАНИЗАЦИОНЕНЪ ЖИВОТЪ

Губернатора на Илинойс г.Огълви
и българската делегация.

ВАШИНГТОНЪ.

Отъ 2-4 VI 1972 се състоя Годишния Конгресъ на Националната Федерация на Етническитѣ Групи, представени отъ 42 националности. Българската група бѣ водена отъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, който бѣ също и представител на Федерацията въ Ню Йоркъ.

Между редицата въпроси бѣ разгледанъ и проблема на новия законъ за Етническитѣ групи, който предвижда значителни кредити за проучвания и събиране материали за запознаване Американското общество съ културното наследство, завещано ни отъ разнитѣ националности, дошли като емигранти въ тази страна.

Изра се новъ Централенъ Комитетъ начело съ сядията Фиокъ отъ Питсбургъ, по произходъ унгарецъ и подпредседателъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. Избора на нашия председателъ за единъ отъ лидеритѣ на тази грамадна организация състояща се отъ 20 милиона жители на Съединенитѣ Щати отъ Европейски произходъ е голѣма честь за насъ.

НЮ ЙОРКЪ.

На 13 VIII 1972 въ Палхаймъ Бей Паркъ клона ни въ града устрои своя традиционенъ пикникъ, посѣтенъ отъ много семейства на наши членове и гости. При богата трапеза се проведеха приятни разговори по положението въ страната и се разискваха проблемитѣ на българската емиграция.

За отличното организиране на този пикникъ иматъ заслуга г.г.К.Кондовъ, А.Андоновъ и тѣхнитѣ помощници отъ дамския комитетъ.

На 26 IX 1972 въ приземния етажъ на "Статуята на Свободата" Президента Никсънъ лично откри тържествено новообразувания "МУЗЕЙ НА ЕМИГРАНТИТЪ", въ който сѣ изложени документи, скици, снимки и други оригинални вещи, които сѣ доказателство за грамадното културно влияние на емигрантиѣ за културния животъ на Съединенитѣ Щати.

Присътствуваха надъ 5,000 души, като националнитѣ групи бѣха представени отъ Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ, начело въ своя председателъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, който бѣ на главната трибуна до Президента Никсънъ.

БЪФАЛО.

На 7 V 1972 се отпразднува, ето вече за 14 пѣтъ Гергьовденъ-Денътъ на Храбростта. Традиционната трапеза бѣ сложена съ печени агнета и руйно вино, която бѣ благословена отъ отецъ Доброта. Домакия г.Миро Герговъ поздрави гоститѣ и даде думата на Д-ръ Гределъ, бившъ Хърватски консулъ въ България и сега Директоръ на Историческия Институтъ въ града. Бѣха дошли гости отъ Торонто, Хамилтонъ, Кливеландъ и отъ други мѣста.

Съ бойни пѣсни, при другарска обстановка тържеството завърши при отлично настроение и съ готовностъ за борба противъ поробителитѣ на Родината.

ЧИКАГО.

На 4-7 V 1972 въ Чикаго се състоя Конференция на Националнитѣ групи при Републиканската партия, въ която взѣха участие надъ 60 групи. Главни говорители бѣха: сенатора Пърси, депутатъ Дервински и кмета на Кливеландъ Пъркъ.

На 6 V 1972 се състоя банкетъ въ хотелъ Мериотъ, следъ който бѣха устроени редица срѣщи и разговори. Нашата делегация състои се отъ Д-РЪ И. ДОЧЕВЪ, Инж. А. Дърводѣлски Н. Янакиевъ и Д-ръ Г. Паприковъ имаха възможностъ да разискватъ много въпроси засѣгащи българската кауза.

На другия денъ, при Гергьовденска обстановка, Д-ръ Дочевъ се срѣщна съ много отъ нашитѣ съмишленици въ Чикаго.

Съюзът на Емигрантския Печатъ въ Германия уреди презъ време на Олимпиадата въ Мюнхенъ, отъ 20 VIII до 10 IX 1972 година единъ Информационенъ Центъръ, който има голѣмъ успѣхъ всрѣдъ състезателитѣ и посетителитѣ отъ поробенитѣ народи.

Въ единъ магазинъ на централна улица, водеща къмъ Олимпийския стадиумъ, бѣха изложени повече отъ 60 вестника, много брошури и книги съ антикомунистическо съдържание, издания на политическата емиграция на Запада.

Тази манифестация на свободната мисълъ и на волята за борба противъ комунизма намѣри широкъ отзвукъ и въ нѣмския печатъ. Съобщенията на мѣстнитѣ вестници и плакатитѣ на Съюза на Емигрантския Печатъ дадоха гласностъ на изложбата срещу комунистическата робска власт. Атлетитѣ и гоститѣ отъ странитѣ задъ Желѣзната завеса узнаха по този начинъ за емигрантската национална преса и въпрѣки многобройнитѣ придружаващи ги органи на Милицията, полагаха усилия да ги изолиратъ, та да могатъ свободно да направятъ контактъ съ емиграционнитѣ представители на разнитѣ етнически организации.

Често посетителитѣ отъ нѣкоя сателитна страна взимаха информационенъ материалъ не само за себе си, но и за колеги отъ своитѣ си групи, като даже обещаваха да разпространятъ между другитѣ етнически групи материали печатани на съответнитѣ езици.

Отъ разговори съ гости отъ комунистическитѣ страни пролича, че тѣмъ е било направило силно впечатление проявената солидарностъ на почти всички народи отъ Желѣзната завеса въ тази обща антикомунистическа инициатива. Емигрантската акция на единна борба срещу интегралния поробителъ отговаря на убеждението на поробенитѣ хора, че безъ солидарностъ и единение, общиятъ врагъ-международниятъ комунизъмъ, едва ли би могълъ нѣкога да бѣде сразенъ.

Като единъ отъ главнитѣ раководители на тази антикомунистическа изложба бѣ Д-ръ Стефанъ Мариновъ-Йовевъ, подъ чието раководство въ българския отдѣлъ бѣха застъпени почти всички печатни издания на Българския Националенъ Фронтъ.

ENRICO DEL BELLO

Презъ Юний 1972 въ Италия се състояха Законодателни избори за Парламента. Като кандидатъ на Италианската Национална партия въ областта Модена-Парма, най-комунизираната избирателна колегия въ Италия, се кандидатира нашиятъ отличенъ другаръ и представителъ на Б.Н.Ф. за Италия г. ЕНРИКО ДЕЛЪ БЕЛЛО.

Въпрѣки бруталната комунистическа пропаганда, изтъквайки въ предизборнитѣ си речи собствения си опитъ между комуниститѣ въ България г. Делъ Белло успѣ да бѣде избранъ трети отъ 38 кандидати.

Нашитѣ най-сърдечни сърадвания за тази победа на нашия другаръ въ борбата.

RAPPRESENTANTE PER L'ITALIA DEGLI ESULI POLITICI
BULGARI DEL FRONTE NAZIONALE BULGARO

ЧЕСТВУВАНЕ "СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТЪ НАРОДИ" ПО СВЪТА.

Виждайки неправдита въ договоритѣ отъ Ялта, Потсдамъ и Техеранъ, съ които десетки Источни народи бѣха поробени отъ комунистите, покойниятъ Президентъ Айзенхауеръ прокара въ Сената единъ законъ, съ който всѣка година се подканва населението на Съединенитѣ Шати да съблюдава една седмица презъ ялий "СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТЪ НАРОДИ".

Този тѣженъ споменъ се съблюдава вече години наредъ по цѣлия свѣтъ споредъ възможноститѣ на политическитѣ емигранти отъ поробенитѣ отъ комунистите страни.

Кмета Линдзей и Д-ръ Дочевъ

прочетени Декларациитѣ на Президента Никсонъ и Говерньора Рокефелеръ. На другия день, къмъ 6 часа следъ обѣдъ, надъ 2,000 души емигранти отъ поробенитѣ страни протестираха предъ Съветската мисия при Обединенитѣ Народи.

БЪФАЛО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

Между 17 и 22 VII 1972 бѣ чествувана традиционната "Седмица на Поробенитѣ Народи" при най-живо участие на българскитѣ емигранти, организирани отъ Б.Н.Ф. начело съ председателя на Клона г.Миро Герговъ. Цѣла седмица, предъ Общинския Домъ се развѣваха знамената на поробенитѣ народи.

На 19 VII 1972 въ хотелъ Шатлеръ се състоя грамадно събрание, на което българитѣ бѣха представени отъ голѣма делегация. Кмета на града издаде специална Прокламация по този случай.

ЛОСЪ АНДЖЕЛЕСЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 15 VII 1972 въ Общинския Домъ се състоя голѣмо събрание, на което бѣха представени делегации отъ всички поробени отъ комунистите народи. Българитѣ присѣдствуваха съ една многочислена делегация начело съ интелектуалнитѣ водачи на политическата ни национална емиграция въ града.

Издадена бѣ една Резолюция въ която, между другото, се заклеява нечуванитѣ злодеяния на българскитѣ комунисти: покушението върху Н.В.Царь Борисъ III, атентата въ Катедралата "Св.Недѣля", избиването на 200,000 невинни български патриоти, маже и жени, следъ 9 септември 1944 година и много други.

МЕЛБЪРНЪ, АВСТРАЛИЯ.

На 23 VX 1972 въ Литванския Домъ бѣ организирано протестно събрание въ честъ на поробенитѣ отъ комунизма народи. Българската делегация, начело съ секретарятъ на Църквата "Св.Иванъ Рилски" г.Игнатъ Веселиновъ бѣ представена достойно.

Комунистически знамена се изгарятъ

ЧИКАГО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 15 VII 1972, 28 национални групи маршируваха по главната улица въ Чикаго начело съ своитѣ знамена. Българската група бѣ представена отъ членове на Б.Н.Ф. Кмета на града г.Ричардъ Дейли издаде по този случай специална Прокламация, която бѣ прочетена на Банкета, състоялъ се следъ манифестацията.

Въ знакъ на протестъ бѣха изгорени комунистически знамена отъ родолюбивата емиграция.

ЕДИНЪ ПРЕДАТЕЛЪ НА РОДИНАТА.

Името му е НИКОЛА АНТОНОВЪ. Царски Пълномощенъ Министъръ, отначало въ Съветския Съюзъ, изпратенъ тамъ като създателъ на Българо-Съветскитѣ дипломатически отношения преди 9 септемврий 1944 година. Следъ това Царски Пълномощенъ Министъръ въ Анкара.

Следъ 9 септемврий 1944 година се поставя на служба на комуниститѣ, като имъ служи вѣрно и честно чакъ до 1947 година. Въ същата година емигрира за Съединенитѣ Щати, където бива допуснатъ поради късогледството на емиграционнитѣ власти и става най-ревностния привърженикъ на емигрантската организация "Свободна и Независима България" въ чиито органъ съ същото име редовно пише дълги и предълги самохвалебствени статии. Въ тѣхъ той най-вулгарно ругае довчерашнитѣ си работодатели и колеги, като се почне отъ Царъ Борисъ III и се свърши съ комуниститѣ.

Презъ 1971 година, чрезъ секретаря и шпионина при Българската комунистическа легация въ Вашингтонъ, нѣкои си Геннадиевъ, успѣва да получи отново благоволенieto на комуниститѣ, които му обещаваатъ апартаменти, пенсия, свобода да си пише спомени и мемоари, ако се върне въ България.

Единъ прекрасенъ день предателятъ Никола Антоновъ се качва на самолета и пристига въ България. Но не отива тамъ съвсемъ съ праздни ръце: успѣва да задигне въ четири куфара цѣлата архива на организацията на Д-ръ Г. М. Димитровъ, съ чието довѣрие и достъпъ до архивитѣ се е ползувалъ. Пристигайки въ България, обаче, не сж го чакали съ тава баница на летището, но сж го настанили въ Комунистическия Партиенъ Домъ въ Банки въ една малка стаичка, като сж му казали, че първо ще прегледатъ армагана, който е донесълъ, та после ще видятъ какво ще стане съ мемоаритѣ му, които впрочемъ, той много пати бѣ предлагалъ на Западни издатели за публикация и винаги сж му били връщани като дилетантски и прокомунистически. Повтаряме името на този предателъ и подлець: НИКОЛА АНТОНОВЪ.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ КЪМЪ НАЦИОНАЛНАТА БЪЛГАРСКА ЕМИГРАЦИЯ.

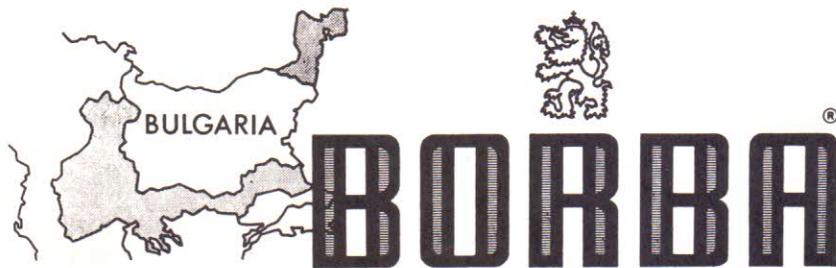
Въ последно време комуниститѣ отъ България сж предприели генерална офанзива срещу българскитѣ национални емигранти, Това не може да се скрие, колкото и болшевишкитѣ агенти да се стараятъ да сторятъ това, съ огледъ да не влошатъ отношенията си, особено търговскитѣ, съ Западния свѣтъ.

Една плеада отъ школувани и индоктринирани комунисти, повечето членове на Държавна Сигурностъ, сж изпратени подъ формата на най-различни агенти въ странитѣ на Запада, съ целъ да шпиониратъ и разлагатъ националната българска емиграция. Така напримѣръ, въ последнитѣ години Запада се наводни отъ разни владици, попове и душеспасители, които мѣкнейки торби съ червено злато успѣха да купятъ много български църкви въ Америка, Австралия и Европа. Стараейки се да приспятъ националната емиграция, тѣ проповѣдватъ: "любовъ къмъ мѣката-родина", "връщане въ обятията на всеобилното Отечество", "запазване традициитѣ къмъ светия синодъ", "занимаване съ политика, което е вредно" а "коленипреклонно молене за прошка, което е полезно" и други подобни душеспасителни сказания.

И не само това: червенитѣ попчета, заедно съ тѣзи приспивателни литургии, организирватъ безплатни екскурзии до майка България, лѣтувания по Черното море за смѣтка на прословутия органъ на Държавна Сигурностъ, "Славянския Комитетъ", докарване на роднини отъ България "по втория начинъ" и още много други неписани въ никакви църковни канони начинания. Като се прибави къмъ това и лавината отъ комунистическа литература въ видъ на "Славяни", библии, календарчета въ чиито страници сж изличени нашенскитѣ си светии и замѣнени съ разни комунистически убиинци, мошеници и предатели народни. За комунистическитѣ агенти, въ видъ на търговци и тѣхнитѣ агенти на Запада, ще пишемъ и за тѣхъ.

Български емигранти, пазете се отъ червенитѣ владици и попове, най-ревностнитѣ служители на комунистическата Държавна Сигурностъ въ България.

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

РЕДАКТОРЪТЪ НА "БОРБА" Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ СЪОБШАВА:

Благодаря най-сърдечно на всички мои приятели, другари в борбата и читатели, които изказаха своите съболезнования по случай кончината на милата ми майка КАТЯ ПАПРИКОВА, която почина на 87 годишна възраст в София на 22 Юний 1972 година.

Въ Редакцията се получават дузини писма от наши сънародници и читатели, пръснати по цялия свят, които в грамадното си болшинство чрез другарски съвети се стараят да подобрят списването на БОРБА. Други ни снабдяват с новини от Родината или от съответните страни, гдето са емигрирали, трети са случайни или редовни сътрудници на списанието. На всички тези наши допистници и сътрудници ние благодаримъ най-сърдечно за тяхния интерес към дѣлото, но което всички служимъ.

Отъ време на време се получават и писма, пълни с писания, не винаги въ строгъ академиченъ тонъ, въ които преобладаватъ личните и частни отношения между отдѣлни емигранти или даже групи и организации. Описватъ седребни бакалски смѣтки, обвиняватъ се емигранти въ "комунизъмъ" или "шпионажъ", описватъ се съ крайно некрасиви черти личния животъ на комшиитѣ, като не се забравя, още за по-голѣма "достоверность" да се вмъкне и отношенията имъ къмъ Организацията.

Такива, крайно неприятни, бихъ казалъ просташки писма, разбира се отиватъ въ редакционния кошъ. Насъ не ни интересуватъ частните и лични отношения между хора, наклонни за клюки и доноси. Обаче, ако явно се откриятъ напримѣръ така набѣбналитѣ комунистически пропагандни централи или агенти, следъ провѣрка, нашъ дългъ би билъ, да ги обявимъ на всеослушание, за предпазване на националната ни емиграция.

Трѣбва да подчертая още веднѣжъ, че БОРБА се списва, редактира и издава изключително съ помощта на членоветѣ на Българския Националенъ Фронтъ и други братя въ изгнание и затова списанието е напълно свободно отъ влияния, откъдето и да идватъ тѣ.

Търсятъ се следните български емигранти:

ФИЛИПЪ ДОНЕВЪ отъ Оклахома или Колорадо и братъ му АПОСТОЛЪ ДОНЕВЪ отъ Толидо, Охайо, дошли въ тази страна презъ 1914 година. Търси ги внукъ имъ, новодошелъ емигрантъ. /Г.А./

ИВАНЪ ШЕРЕВЪ отъ Пловдивъ. Емигриралъ за Нова Зеландия презъ Турция въ 1951 година. Търсятъ го негови близки приятели. /Г.П./